

Se-nalță steag după steag și-i negură în Ain-Dag. Te cîntă și munții. Artek neuitat, Artekule drag.

Acet cîntec răsuna la adunările pionierilor din Arhanghelsk și Taşkent, Kiev și Habarovsk, în stepele cazahe și în taiga siberiană. Această melodie e cunoscută de copiii mongoli și de elevii chei.

...Muntele Ain-Dag, acoperit în întregime de păduri, pare o uriașă fiară din basme, aplicată deasupra apei. Marea spumegă neîncrețată, iar valurile se rostogolesc, izbindu-se cu putere în mal. Aerul este plin de mirosul rășinilor, de aroma puternică a florilor și a jerburilor, de cîrpițul vesel al păsărilor. Acest aer învesmăntat îl respiră cu nesăț și te gîndești bucuros că un adevărat belșug de bunuri pămîntești a fost oferit copiilor de către patria lor dragă.

Artekul a împlinit, la 16 iunie, 30 de ani. Cu 30 de ani în urmă, în apropierea localității Gurzuf, într-un parc umbrat au fost instalate primele corturi, iar liniștea dimineții de vară a fost turburată de sunetul pătrunzător al trompetei.

În imediata apropiere a acestor corturi, locuia într-o căsuță modestă medicul Zinovie Petrovici Soloviov, vechi comunist, întemeietorul taberei de pionieri. Reprezentant al glorioasei găzdi teniste, el a manifestat o grijă deosebită față de pionieri. La Artek veneau copii din multe orașe și sate și mica tabără creștea an de an, devenind sanatoriul unional al copiilor.

În 1928, Henri Barbusse, cunoscutul scriitor antifascist francez, a declarat următoarele după vizita sa în Crimcea: „Artekul este un adevărat paradis, însă un paradis pămîntean, real”.

Cuvintele lui Barbusse au devenit lozincă ce poate fi citită în muzeul de la Artek.

În dulapurile cu uși de sticlă se află animale împăiate, o mulțime de berbare care cuprind plante sudice, colecții de mineruri extrase din munții vecini. Toate acestea au fost adunate de copii în decursul a mulți ani și cine știe dacă fetele și băieții care au devenit biologi, agronomi, ingineri, nu s-au simțit atrași spre știință și muncă, tocmai acolo, la Artek!

Croniclele taberei-sanatoriu păstrează cu grijă numele tinerilor patrioți sovietici. Artekul a fost

vizitat de Zola Kosmodemianskaia, Volodia Dubinin, Timur Frunze, Ruben Ibrarruri.

Legăturii puternice de prietenie teagă pe copiii sovietici de generația mai în vîrstă a înfăptuitorilor revoluției. Pe panourile pitorești care împodobesc pereții multor clădiri din Artek, sînt înfățișate înfîlîriri dintre pionieri și Mihail Ivanovici Kalinin și Viaceslav Mihailovici Molotov. Tabăra de la Artek poartă de multă vreme numele lui V. M. Molotov.

Tabăra-sanatoriu din Crimcea funcționează în tot cursul anului. Elevii din clasele V-a, VI-a și a VII-a, trimiși acolo pentru întărirea sănătății, vin la Artek la începutul fiecărui pătrar și se întorc în școlile lor după o ședere de două luni. În tabăra de la Artek, programul zilei este respectat cu deosebită strictețe. Dimineața, după exercițiile de gimnastică și după înălțarea pavilionului, urmează pregătirea lecțiilor. Înainte de prînz, pionierii urmează diferite tratamente medicale. După amiază, după cîteva ceasuri de odihnă, pionierii fac excursii prin munți, se plimbă cu barca, lucrează în grădina școlii, sau activează în cercurile tehnice. În orele de odihnă, cei din cercul naturalistilor lucrează la vie, constructorii de vapoare fac modele noi, fetele de la cerul de broderie execută fel de fel de modele frumoase. Pe aleile parcurilor, pe plajă, pot fi înfățiși tineri pictori apelați deasupra sevăleților și fotografi amatori care făcîncese neîncrețat cu aparatele lor. Fiecare vrea să albească amintire frumoasă despre acest colțșor minunat din Crimcea.

Vara, Artekul găzduiește o mulțime de oaspeți. Împreună cu pionierii sovietici, acolo își petrec vacanța copii din multe țări. Cu plăcere se scaldă în apa mării tinerii chinezi, care au parcurs un drum atât de lung! Micii finlandezi, neobișnuiți cu soarele sudic, se bronzază extrem de repede. Pionierii bulgari, cu părul brun și pielea oacheșă, se simt ca la ei acasă. La umbra chiparoșilor zvelți se odihnesc copiii din diferite țări, acolo se aude melodiioasa limbă franceză, răsună cîntece poloneze, românești, germane.

Seara, sub bolta înstelată, în fața tribunelor amfiteatrului se aprind nenumărate focuri care luminează puternic fețele copiilor. Aceste focuri răspîndesc lumina păcii și a prieteniei.

Pe străzile animate ale Moscovei, Leningradului și ale altor localități din U.R.S.S. pe care le-am vizitat, am văzut femei, bărbați și copii de toate vîrștile. Aproape fără excepție, toți cei întâlniți au produs asupra noastră o puternică impresie prin aerul de sănătate pe care îl emana întreaga lor ființă. Încăntarea și bucuria de a vedea o umanitate sănătoasă, veselă, precum și interesul profesional, m-au îndemnat să cunosc direct condițiile care se creează și măsurile care se iau în Uniunea Sovietică pentru asigurarea sănătății omului — capitalul cel mai prețios.

Realizările Uniunii Sovietice pe tărîm medico-sanitar sînt uriașe. Am vizitat spitale și policlinici, dispensare și case de naștere. Pretutendni, se manifestă o grijă nemărginită față de sănătatea omului.

După cum se știe, în Uniunea Sovietică populația de la orașe și sate beneficiază de asistență medicală gratuită, accesibilă și de o înaltă calificare. În sase Constituția Sovietică consfințește acest drept. Asistența medicală este asigurată de o largă rețea de instituții medicale în orașe, în întreprinderile industriale și la sate, care au apropiat de locul de muncă și trai. În U.R.S.S., activează cel mai mare număr de medici, raportat la populație: un medic la 724 de locuitori. Instituțiile medicale sovietice sînt modele de organizare. O impresie deosebit de puternică a produs asupra noastră un spital situat la marginea Moscovei, în raionul Sokolniki. Acest spital, care numai cu cîteva ani în urmă era un simplu punct medical deservit de patru medici, are acum 600 de salariați și toate serviciile, secțiile și aparatura necesară celei mai calificate și specializate asistențe medicale. Aici, ca dealtfel la toate spitalele, dispensarele și policlinicile din Uniunea Sovietică, se acordă aceeași atenție problemelor mari — ale tratamentului medical propriu-zis — ca și celor de amănunt. Așa, de pildă, pentru respectarea strictă a igieniei, o cincime intră în spital este obligat să îmbrace halat alb. Nimeni nu are voie să intre cu pantofane sau cu șoșoni, nici în spitale și nici în policlinici sau dispensare. Toate aceste măsuri, pe lângă rolul lor igienic direct, contribuie ca bolnavul să intre într-o instituție medicală cu sentimentul că vine într-o casă a sănătății, a cărei activitate este dedicată în întregime fetei lui.

La primirea în spital, hainele bolnavului sînt învelite într-un sac special pentru haine, ce se păstrează într-o garderobă aparte. Sacul are un fel de buzunar mare pentru lingerie. Astfel, hainele nu vin în contact unele cu altele și nu se încrețesc. Fiecare bolnav primește ote un pachet în care se află săpun, un ștergar, o perle de spălat pe mîini, la care adaugă trusa sa personală. Odată cu pachetul, bolnavul primește o notă care îi explică cum să se comporte în spital, ce pat și a repartizare, cine este medicul său, cum o cheamă pe sora care îl îngrijește etc. Astfel, bolnavul se familiarizează mai ușor cu viața și activitatea spitalului.

O susținută muncă de educație sanitară urmărește să cointerezeze pe bolnavii în recuștigarea și apărarea sănătății lor, convingîndu-i de necesitatea și menirea binefăcătoare a măsurilor luate de conducerea spitalului. Fiecare medic pregătește pentru bolnavii primiiți în grădă expuneri în legătură cu bolile de care suferă. Expunerile se imprimă pe bandă de magnetofon și se transmit în salonul respectiv între orele 14.45-15. Aproape toate spitalele sovietice au instalații de fizioterapie și balneoterapie, astfel că o mare parte din cei bolnavi nu mai sînt obligați să se deplaseze în stații balneare. Spitalele au instalații de raze ultra scurte, cabinete de masaj, băi electrice, galvanizare, diatermie, băi de nămol, electroterapie, hidroterapie ș.a.

În marea țară a socialismului, planul de stat prevede dezvoltarea fiecărei ramuri a ocrotirii sănătății, iar bugetul anual asigură condițiile materiale pentru îndeplinirea acestor prevederi. Planul de stat nu exclude inițiativa locală. Este demn de semnalat că deși au fost create unități sanitare aparte pentru populația orașenească și pentru întreprinderile industriale, alți unele cît și altele asigură o deservire mixtă, în condiții bine stabilite. Numeroase servicii medico-sanitare de întreprindere au un caracter deschis, ele, cu ajutorul unor cadre medicale aparte, deservind și o parte a populației din jurul întreprinderii.

Asistența medicală a populației din mediul rural este asigurată de către spitalele de circumscripție. Pentru asistența medicală de specialitate sînt organizate spitale regionale și raionale. Spitalele raionale și regionale îndrumă și controlează activitatea spitalelor de circumscripție, calitatea asistenței medicale oferite de ele. Toate acestea dovedesc că asistența medicală a populației rurale este încadrată într-un sistem de organizare complex. Orașul dă un sprijin substanțial satului, trimițînd medici specialiști, oameni de știință, alături de muncitorii sanitari din mediul rural. Inginerii, agronomii, învățătorii și ceilalți intelectuali ai satului, prin acțiunile lor de culturalizare a maselor, constituie un puternic sprijin în lupta pentru ridicarea nivelului sănătății populației rurale. O vastă rețea de stații de salvare înzestrate cu aviație sanitară este pusă în slujba ocrotirii sănătății oamenilor muncii de la sate. Astfel, se asigură fie deplasarea urgentă a specialiștilor de la oraș la sat, fie transportarea celor grav bolnavi de la sat la oraș.

Medicul sovietic are o atitudine plină de grijă și dragoste față de bolnavii primiiți în grijă. În policlinicile, dispensarele și spitalele sovietice, se creează toate condițiile necesare unei atmosfere optimiste de liniște, mulțumire și încredere în succesul îngrijirilor medicale. În unitățile ambulatorii, sălile de așteptare sînt mobilate și aranjate cu gust pentru a face așteptarea cît mai comodă și mai plăcută.

În saloane, liniștea este respectată cu

strictețe. De aceea, în spitalele sovietice au fost înlocuite cu semnalizatoare luminoase. Tot în acest scop, nici surorile nu și au biroul de lucru în salonul bolnavilor, ci separat.

Pentru ca să se evite aglomerația la policlinici și dispensare, acolo unde sîntul bifazic de lucru n-a fost corespunzător, s-a introdus sistemul ciclic. Se dă o deosebită atenție bolnavilor care vin pentru prima oară. Cei care sînt în tratament, nu mai trec de fiecare dată pe la registratură. Medicul îi programează în cabinet, avînd totodată grijă să anunțe numărul de bolnavi care vin, pentru ca să nu se producă aglomerații.

În Uniunea Sovietică, acțiunea complexă de ocrotire a sănătății este îndrumată și coordonată de Ministerul Sănătății, care asigură conducerea unică centralizată. Ministerul Sănătății și organele locale de conducere, pot îndeplini cu competență rolul de organe metodologice de înaltă tehnicitate, deoarece în cadrul lor activează cel mai bun personal științific care conduce, controlează și îndrumă întreaga muncă de ocrotire a sănătății, pe baza unor principii și metode unice.

Toate măsurile importante luate de Ministerul Sănătății se bazează pe studiul temeinic la care sînt antrenate numeroase institut de cercetări științifice. Noile forme de organizare și metode de lucru se introduc în practică numai după ce, în prealabil, au fost experimentate în mod științific. În această acțiune, un rol deosebit de însemnat îl are Institutul de organizare sanitară al Academiei de Științe a U.R.S.S.

Caracterul complex al măsurilor de stat și conducerea tehnică unică, bazată pe cercuirile științei medicale, creează condiții favorabile pentru traducerea în viață a orientării profilactice, prin care se urmărește prevenirea apariției bolilor, tratarea la timp a acestora și împiedicarea complicațiilor, precum și un înalt nivel al dezvoltării fizice a populației și prelungirea vieții.

Organele locale ale puterii de stat se ocupă intens de asigurarea condițiilor bune de viață, efectuînd sistematizarea orașelor, desăvîrșind aprovizionarea cu apă bună de băut, supraveghînd buna funcționare a lucrărilor de salubritate. Pentru conducerea și îndrumarea științifică a acestor activități s-a creat și se dezvoltă neîncrețat o foarte largă rețea de instituții de specialitate sanitară anti-epidemică, dotate bogat cu aparatură de specialitate și avînd medici și personal de înaltă calificare.

Lucrătorii din domeniul ocrotirii sănătății din țara noastră au multe de învățat din înalta calificare științifică, buna organizare și devotamentul nemărginit pentru sănătatea oamenilor muncii care caracterizează întregul personal al instituțiilor medicale sovietice. Studiind bogata experiență a medicinei sovietice și aplicînd în mod creator preluoasele învățămînte, personalul instituțiilor medicale din țara noastră va aduce noul contribuții la ocrotirea sănătății, la tratarea și prevenirea bolilor, la îmbunătățirea nivelului de trai al oamenilor muncii din țara noastră.

Proletarii din toate țările, uniți-vă!

VEACUL NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XI Nr. 24

VINERI 17 Iunie 1955

4 PAGINI, 25 BANI

Un înalt nivel de organizare sanitară

Prof. dr. TEODOR ILEA

Sedința Consiliului General A. R. L. U. S.

Vineri 10 iunie a avut loc sedința Consiliului General A.R.L.U.S.

Sedința a fost prezidată de acad. prof. dr. C. I. Parhon, președintele A.R.L.U.S.

La lucrările ședinței au luat parte tovarășii: dr. Petru Groza, Gh. Apostol, I. Chișinevschi, N. Ceaușescu.

Tov. N. Teșea, secretar al Consiliului General A.R.L.U.S., a prezentat darea de seamă asupra alegerii organelor de conducere ale organizațiilor A.R.L.U.S. regionale, raionale, orașenești și ale cercurilor A.R.L.U.S., desfășurată între 1 februarie și 15 mai 1955.

La discuțiile asupra dării de seamă au participat tovarășii: dr. Petru Groza, acad. St. Milea, N. Popescu-Doreanu, Gh. Lupășcu, membru corespondent al Academiei R.P.R., conf. dr. Tiberiu Andrososky, Mircea Gherman, D. Mihalache. În încheierea discuțiilor a luat cuvîntul tovarășul Gh. Apostol.

Consiliul a adoptat o serie de măsuri pentru îmbunătățirea muncii organizațiilor A.R.L.U.S.

Consiliul General A.R.L.U.S. a procedat apoi la reorganizarea biroului. Din biroul Consiliului General A.R.L.U.S. fac parte: acad. prof. dr. C. I. Parhon, președinte; acad. Ilie Murguliescu, acad. Emil Petrovici, Octav Livezeanu și Ofelia Manole, vicepreședinți; Georgehe Hossu, Gheorghe Theodorescu, Kovács György, Dumitru Mihalache, Georgehe Pik, Mircea Gherman, Ilica Melinescu și Eufrosina Volosinova, membri; Nicolae Teșea și Eugen Rodan, secretari.

Textiliștii din Ceboksari

Cu cîteva ani în urmă, pe malul abrupt al Volgăi, în apropierea localității Ceboksar se întindea un uriaș loc vîran. Construirea unui mare combinat textil a trezit la viață acest mal pustiu.

În prezent, funcționează două fabrici ale combinatului — filatura și țesătoria. Ele sînt utilitate cu tehnica cea mai perfecționată. La filatură funcționează 113.642 fuse, iar la țesătorie — 2376 războaie. Ele produc zilnic 123.000 metri de satin, țesături de bumbac, șșon.

În apropierea combinatului a crescut un adevărat oraș al țesătorilor. Recent, a fost dat în folosință încă o casă de locuit, cu 32 de apartamente. În ea s-au mutat familiile celor mai buni muncitori ai combinatului.

Pe lângă combinat funcționează cîteva cantine și multe magazine. În noua clădire a școlii de zece ani învătăți 880 de copii ai muncitorilor combinatului. În aceeași clădire a fost deschisă o școală pentru tineretă muncitorească.

Cele două grădinițe sînt frecventate de 200 de copii, care-și petrec minutul timpului în încăperile luminoase și spațioase.

Zootehnicieni dau examene

Nu demult în satul Timonino, din apropierea Moscovei, și-au dat examenul absolvenții cursurilor agro-zootehnice din colhozul „Molotov”. Examenele s-au desfășurat ca de obicei. Cursanții, firește, erau cu prinși de emoție. Printre ei, se aflau mulțitoare tineri și mai în vîrstă, brigadiere, crescătoare de viței, crescătoare de porci, șefe de echipe, crescătoare de păsări. Comisia de examinare era compusă din agronomi, zootehnicieni, medici veterinari. Absolvenții cursurilor au răspuns la toate întrebările, dînd numeroase exemple din experiența personală.

Clar și în timpul examenelor, absolvenții nu și-au întrerupt activitatea zilnică. Mulgătoarele cereau să fie examinate primele, deoarece la ora patru trebuiau să mulgă vacile, o crescătoare de porci a amintit, de asemenea, că e grăbită, fiindcă porcii au rămas singuri. O crescătoare de păsări, care răspunsese la toate întrebările, a refuzat să răspundă la o ultimă întrebare, motivînd că celor cînte de ea în carte nu le-a găsit confirmare în practică...

Se putea constata îndată că toți au învățat cu trager de inimă, căuțind să-și însușească cât mai multe cunoștințe.

„După o scurtă pauză, comisia de examinare își făcu din nou intrarea în sală. Printre membrii comisiei, se numără și Nikolai Ivanovici Puzankin, președintele colhozului „Molotov”.

Katla Zvezdica lu chemată prima și toată lumea asculta cu deosebit interes răspunsurile pe care le dădea. Katla lucrează la ferma de cîini a absolviți clasei a VII-a.

După terminarea examenelor, absolvenții au declarat că intenționează să se înscrie la școli medii tehnice agricole.

În clișeu: Este examinată P. S. Novikova, Eroină a Muncii Socialiste.

S-a deschis ecluza de la Kahovka

Vaporul plutește lin pe Nipru în Jos... De cînd apele acestui fluviu au fost tălate de barajul din beton armat al Dneproghesului și au fost ridicate la un nivel superior, inundînd pragurile Niprului, între Kiev și Marea Neagră au început să circule vapoarele. Vaporul, după ce trece prin ecluza Dneproghesului, sub zidurile orașului Zaporojie, își urmează liniștit drumul spre Marea Neagră.

De-a lungul celor 250 kilometri care despărțeau orașul Zaporojie de Kahovka, pe cele două maluri ale fluviului sînt în curs mari lucrări de construcție. Mii de oameni construiesc aici vittoarea Mare Kahovka. Se văd noi linii de comunicație, noi șosele și căi ferate, se amenajează noi posturi de semnalizare.

La 10 iunie a trecut primul convoi de vase prin ecluza hidrocentrală electrică care se construiește la Kahovka. Ele au inaugurat astfel navigația fluvială prin noua ecluză. Colectivul constructorilor de pe Nipru și-a îndeplinit cu cînteg angajamentul, dînd în exploatare cu un an înainte de termen un obiectiv important al viitorului nod energetic.

Această victorie a constructorilor este deosebit de însemnată. Fără a fi întrerupt nici o oră navigația pe Nipru, care are o importanță economică vitală, constructorii desfășoară lupta pentru grăbirea procesului de zăgazuire a albiei fluviului și au creat condiții pentru punerea în funcțiune încă în acest an a patru agregate ale hidrocentralei de la Kahovka.

Se apropie ziua cînd apele Mării Kahovka vor acoperi uriașele întinderi ce le-au fost rezervate. Pe luciul ei neted, gemanduri luminoase vor jalona traseul navigabil. Deasupra barajului, vor străluci ca niște faruri luminoase de arcul monumental și de pe castelanele turnurilor de la Direcția ecluzei de la Kahovka. Pe vreme de noapte, toate luminiile acestea vor indica drumul pentru vapoarele care urcă și coboară pe fluviul Nipru, transformat pe uriașe distanțe de volință și munca oamenilor sovietici.

În casa de pe deal

Intr-o zi, Sașa veni acasă mai devreme ca de obicei, scoase din buzunar un carnet și-l așeză pe masă în fața Lidei. Era programul examenelor de admitere în instituție. Atunci, Lida se repezi spre etajera, de unde, după ce scotoci puțin, scoase o cartică identică. Astfel părinții lui Vova hotărîră să devină studenți. În privința facultății, nu aveau nici un fel de rezerve: bineînțeles că vor studia la facultatea de metalurgie.

Lida dă astăzi examen la chimie. Pe meșter lungi, se află o mulțime de erubescți, tablă și plină de formule. În timp ce Sașa asistă la un curs de matematică superioară, ea explică lingă tablă cum se obțin diverse combinații complexe ale cuprului și ce influență exercită acidul fluorhidric asupra sticlăi.

Sofi Oucearenko lucrează la uzina metalurgică „Petrovski” din Dnepropetrovsk. Sașa are tehnologia, iar Lida ea laborantă. De curînd, ei s-au mutat într-o locuință nouă, dată de uzină, chiar în centrul orașului. Casa este așezată pe un deal, la poalele orșului se întinde bulevardul larg. În aceeași casă, s-a mutat încă o pereche de tineri căsătoriți: Ivan și Liuba Filpenko, ingineri la uzina „Petrovski”, cu care sofi Oucearenko se împrieteniți. În primăvara, cînd totul era în floare, numărul locatarilor crescui. Lida născu un băieț, Vova, iar Liuba tot un băieț, Ghennadii. Grijile se înmulțiră. Cine să crească copilul? Sașa aruncă priviri întrebătoare spre soția sa și doctada li propuse Lidei:

— Ce-er și să renunți

la serviciu pîndă mai crește nițel băieții? Eu cîștig lunar aproape două mii cînd sînt de ruble. Oare nu ne ajunge?

Dar Lida se posomorî și rezuță supărată. Există o soluție: creșea. Doar Liuba Filpenko îl duce acolo în fiecare zi pe micuț ei Ghennadii și este mulțumită: copilul capătă o îngrijire bună.

Dar îndată ce aflară cele două băieți — Valentina Romanovna și Vera Ivanovna, — anunțară că vor veni ele să îngrijească pe Vova, cu schimb.

Părea că totul în viața lor merge bine. Cu toate acestea, Sașa era văduț descort plîmbîndu-se îngîndurat și tăcut prin secție. El își dădea seama că studiile sale și ale soției erau insuficiente față de cerințele producției.

SCRISORI DIN U.R.S.S.

Azi, la Sverdlovsk

Oraș de provincie...

Cuvintele acestea s-au întipărit în mintea noastră strîns legate de o anumită imagine: străzi întortocheate, desfundate, murdare, case cu pereții coșcoviți, locuite de oameni a căror viață aridă curge domol, oameni al căror orizont cenușiu nu le permite să vadă mai departe de interesele pungi și bani. Icol-ocol, cite un visător, cite un poet, al cărui strigăt de revoltă ori se pierdea în masa inertă din jurul lui, care-l înghețea, îl sucoea, ori era de la început înăbușit de călușul poliției. Amintiri-vă de „Suflete moarte” și „Revizorul” lui Gogol, de „Trei surori” a lui Cehov, de trilogia autobiografică a lui Gorki, de multe din piesele și schițele lui Caragiale. Amintiri-vă de ele și veți avea imaginea vechiului provincial obțuz, snob, mărginit, a vieții lui searbăde, uniforme, fără perspective.

Pe de altă parte, în aceste orașe, mai ales acolo unde erau fabrici, ca și în Capitală, se ridicau oameni noi, proletarii. Un astfel de oraș era și Ekaterinburgul dinaintea Marii Revoluții. Socialiste din Octombrie: un oraș aruncat dincolo de munții Ural, la hotarul dintre Europa și Asia. În centrul orașului, se ridicau casele Haritonovilor și ale altor industriași, ale proprietarilor de mine și ale negustorilor care se lăfăiau în lux și nu mai puteau de plătiseală. La marginea Ekaterinburgului însă, fumegau cosurile fabricilor, iar în inimile muncitorilor plîlăia flacăra apropiatei revoluții.

Cu greu ai putea recunoaște în Sverdlovskul de astăzi Ekaterinburgul. Orașul a crescut, a înflorit, a devenit cu totul altul. Și oamenii sînt alții. Aici au apărut nu numai uzine gigantice, ca „Uralmasul”, de pildă, ci și oameni dintr-un nou avert, constructorii acestor uzine și al vieții noi. Alții: oamenii, alți-i viața în Sverdlovsk. Acum 28 de ani, cînd a vizitat Sverdlovskul, Vladimir Maikovski a fost entuziasmat de noua viață care pulsa aici. Sverdlovskul, spunea el în-

tr-una dintre poeziile închinată acestui oraș, s-a născut din „voință, Ural, muncă și energie”. Cu opt ani înainte de a fi scrise aceste versuri, la numai trei ani după Revoluție, V. I. Lenin scălea o hotărîre a Consiliului Comisarilor poporului în care se spunea: „Să se înființeze în orașul Ekaterinburg Universitatea de Stat din Ural”.

Din an în an, Universitatea întemeiată de Lenin s-a mărit, s-a dezvoltat. Cu timpul, unele facultăți s-au deslipit de Universitate, transformîndu-se în institute independente. Astfel a luat ființă cel mai mare institut politehnic din U.R.S.S. — Institutul politehnic din Ural „S. M. Kirov”. La numeroasele facultăți ale politehnicii, învață peste 10.000 de studenți. Clădirea sa este un adevărat palat al științei. Dacă ar fi puse cap la cap, coridoarele institutului s-ar întînde pe o distanță de 12 kilometri. Tot Universitatea a fost leagănul institutului de științe juridice, al celui de medicină și al multor alte școli superioare. Astăzi, Sverdlovskul are aproape zece institute de învățămînt superior, un conservator, cîteva zece de școli tehnice și peste 120 de școli de 10 ani. Instituțiile de cercetări științifice din oraș, în fruntea cărora stă filiala din Ural a Academiei de Științe a U.R.S.S., au printre colaboratorii lor mulți academicieni și cercetători vestiți departe, peste granițele Uniunii Sovietice.

În viața oamenilor sovietici, un mare rol îl joacă presa și radioul. Nu există aproape nici un oraș sovietic în care să nu apară cel puțin o gazetă și care să nu fie radiocafet. Sverdlovskul are două ziare: unul al Comitetului regional de partid — „Uralskij rabocîi” — și altul al Comitetului regional de consomol — „Na smenu”, precum și un almanah literar — „Uralskii sovremennik”. În fiecare uzină sau institut de învățămînt superior, apar gazete săptămînale tipărite. Totodată, aici, în Sverdlovsk, se tipăresc pentru populația Uralului ziarele centrale „Prav-

da” și „Izvestia”, ale căror matrice sosesc în zorii fiecărei zile cu avionul de la Moscova. În oraș, apar numeroase cărți de literatură politică, științifică și beletristică, publicate de Editura de Stat regională.

Rar poți vedea în Sverdlovsk casă pe acoperișul căreia să nu se înalțe antene de radio. Ba, de vreo doi ani, pe multe case au început să apară și antenele în formă de T ale televiziunii. Da, în orașul din creierul Uralilor există televiziune. A început cu un post de amatori, construit la „Radio-club”. Acum, postul de televiziune emite de cîteva ori pe săptămîni. Peste un an, va intra în funcțiune un post de televiziune puternic, care se construiește în același timp cu noua clădire a Radiodifuziunii.

Teatrele din oraș prezintă cele mai noi piese. Privind afișele Teatrului de dramă măcar pe o săptămînă, vezi dintr-odată bogăția repertoriului: piese clasice de Shakespeare, Hugo, Cehov, Gorki, ca și piese ale dramaturgilor sovietici. Iar Teatrul de Operă din Sverdlovsk e vestit în toată Uniunea Sovietică.

Amatori de muzică simfonică au la dispoziție o bună orchestră a filarmonicii, al cărei program e foarte bogat. Nu de mult orchestra filarmonicii a interpretat celebra Rapsodie romînă a lui George Enescu. Succesul a fost atât de mare, aplauzele atât de puternice, încît dirijorul a fost nevoit să repete întreaga rapsodie.

Vorbînd despre muzică, nu se poate să nu amintim de cunoscutul Cor de stat din Ural, care a luat ființă aici, în Sverdlovsk. Cîntecele lui au răsunat nu numai în Ural și Siberia; melodiele lor au încîntat pe ascultătorii din Moscova și Kișinău, pe cei din Leningrad și Erevan. Și nu numai în Uniunea Sovietică își are acest cor admiratori. Cu multă dragoste au

Orchestra simfonică a Institutului Politehnic „S. M. Kirov” din Sverdlovsk, în timpul unei repetiții.

ost întîmpinate cîntecele și dansurile din Ural la Festivalul de la Berlin și în Bulgaria. Mulți oameni din țara noastră își aduc astăzi cu drag aminte de spectacolele Corului de stat din Ural date în România, acum doi ani...

Dar viața culturală a Sverdlovskului nu se rezumă numai la ceea ce dau forțele artistice locale. Adesea, vin aici în turnee artiști cu renume mondial sau colective întregi de muzicieni și actori.

Se mai desfășoară, de asemenea, o bogată activitate cultural-artistică în cluburile de pe lângă uzine și fabrici.

În cele povestite despre Sverdlovsk, n-am vorbit despre multe lucruri legate de viața culturală a orașului: despre organizațiile scriitorilor, pictorilor și muzicienilor, despre bibliotecă, despre palatul pionierilor, despre studiul de filme și altele altele. Și Sverdlovskul nu este dect un „oraș de provincie”, construit acum două sute și ceva de ani, undeva în munții Ural, unul din miile de orașe ale înfloririi pămînt sovietic.

DAN LAZARESCU

Sverdlovsk, iunie 1955

LITERATURĂ-ARTĂ-STIINȚĂ

De vorbă cu solii artei sovietice

Săptămâna trecută, un grup de artiști sovietici în trecere prin țara noastră a poposit în București, dînd un spectacol extraordinar la Ateneul R.P.R. Din acest grup făceau parte cunoscutul cîntăreț de operă Maksim Mihailov, artist al popoului din U.R.S.S.; Emanuel Kaminka, artist emerit al U.R.S.S.; balerinii Valentina Galekai, artistă emerită a R.S.F.S.R., și Konstantin Rihter, solist al Teatrului Mare Academic de Stat al U.R.S.S.; soprana Tatiana Talahadze, solistă a Teatrului Mare Academic de Stat al U.R.S.S.; baritonul Lev Iakovlev, solist al Filarmoniilor de Stat din Moscova; Maria Segradova, Margarita și Alexandru Artamonov, un trio muzical format din Valentina Less, Raisa Tizina și Inna Begam, artiști ai Teatrului de Stat de Estradă din Moscova și Boris Brunov, artist al biroului de turnee din U.R.S.S.

A doua zi, grupul de artiști se pregătea de plecare, în continuarea călătoriei. Printre gemantane și valize, într-o cameră răcoasă de hotel, am stat de vorbă cu celebrul cîntăreț Maksim Dormidontovici Mihailov. Cine nu-l cunoaște azi, în țara noastră, pe acest atît de talentat bas sovietic? Fîl-mul „Marele concert” ni l-a înfățișat în câteva cîrpețe din rolurile sale principale. Datorită acestui film, l-am recunoscut pe marele artist îndată ce am deschis ușa camerei sale.

DE VORBĂ CU MAKSIM MIHAILOV

Maestrul ne-a întîmpinat cu un cald cuvînt de bun venit și cu o laudă pentru muzica popoului român.

— Am ascultat adesea cîntecele voastre la radio sau pe discuri; și ieri am putut asista, la Teatrul de operă și balet de la București, la o repetiție a „Aidei”. Poporul român e un popor foarte muzical, care știe să aprecieze just muzica bună, muzica realistă, și știe s-o și creeze cu mare pasiune și cu multă varietate de teme și de stil. Aveți și cîntăreți de mare valoare.

Maksim Dormidontovici ne-a mai vorbit despre călătoriile sale prin Uniunea Sovietică și prin alte țări.

— Este o datorie patriotică pentru fiecare artist al nostru să facă turnee prin patria noastră sovietică și, tot astfel, în alte țări. Noi ne ducem ca oaspeți la alte popoare nu numai ca să răspîndim, în chip de soli, arta noastră sovietică, dar și să învățăm de la celelalte popoare, întrucît fiecare din ele își are specificul său, bunele sale creații originale, pline de învîtminte.

— Prin ce țări ați fost pînă acum? — Am fost în Coreea, în China, în India, în Cehoslovacia, Bulgaria, Norvegia, în Italia... Iată, acum mă aflu în țara noastră...

SUSANIN, ROLUL CEL MAI DRAG

— Care este rîlul de operă pe care l-ați îndrăgit mai mult?

— Fiește că Ivan Susanin. (În emoția glasului care a răspuns am socotit că se adunaseră, într-o singură clipă, nenumărate aduceri aminte)... Da, Ivan Susanin îmi este cel mai drag rol. Mă simt îndrăgit cu el, muzica genială a lui Glinka din această operă e scrisă pentru țărani, pentru „prostie”... Și eu însumi sînt țărăn, m-am născut la țară... De aceea, n-aș putea zice că interpretez rolul lui Susanin, pentru că simt însumi, cu toată ființa mea, că îl trăiesc. Rolul acesta, din 1939 de cînd l-am abordat întiași dată, l-am cîntat de peste 300 de ori.

Filme iugoslave în U.R.S.S.

Atît „Furtuna” cît și „Concertul”, două din filmele iugoslave prezentate pe ecranele sovietice, s-au bucurat de aprecierea unanimă a publicului și presei sovietice. „Autorii” — spune V. Karagligki în „Trud” referindu-se la filmul „Furtuna” — au creat un film care de la început și pînă la sfîrșit e armărit cu încordare și interes. Realizat după o piesă a dramaturgului Ivo Vojnovici, filmul prezintă o dramă psihologică în care destul personal al eroilor se împletește cu condițiile grele de viață ale popoului iugoslav în secolul trecut, cînd mulți plecau să-și caute fericirea peste ocean.

Filmul „Concertul” vorbește despre soarta unei fete sărace și talentate, Ema, devenită o valoroasă pianistă. „Filmul „Concertul” — spune A. Room în cronica sa din ziarul „Izvestia” — e plin de muzică bună. Răsuna minună „Concertul nr. 1 pentru pian” de Cealkovski, interpretat de Orchestra simfonică a Republicii Populare Croate sub conducerea lui S. Bombardieri”.

„Taras Bulba” într-o montare nouă

Teatrul de operă din Kiev a reluat, într-o montare nouă, cunoscuta operă „Taras Bulba”, a compozitorului clasic ucrainean N. Lisenko. Această creație, care poartă trăsăturile unei adevărate drame populare, povestește despre bărbăția și curajul popoului ucrainean, despre nemîndrăgirea lui dragostea de țară, despre lupta lui eroică împotriva cîmpărilor străine. N. Lisenko a compus opera între anii 1880—1890, dar aceasta a fost pusă în scenă abia în 1924. Noua montare a operei, al cărei libret a fost scris de M. Starihi, întărește lipsurile stricurate

— De cînd cîntați în genere? — Cînt de la vîrsta de opt ani, adică de prin 1901. Cîntecul m-a vrăjtit din copilărie cu totul și nu mi-a mai dat drumul de-atunci... Fiește că nu l-am dat drumul nici eu să plece de la mine! (și maestrul suride tainic). Intii am cîntat cu voce de copil, apoi am devenit tenor și, în sfîrșit, de la 16 ani natura m-a înzestrat cu voce de bas. La Teatrul Mare din Moscova, unde cînt și acum,

*Накiда Руминскит Нарднук
Сесудлук, я сарденто дладаро
Руминскит Нарднук за темни радунки
Крлм Ой Вей Свечи маларо
Ленков в мекрелити Кови мисити.
Ари Вей Векрелити е Руминскит
Нарднук, я Крлмелити оро Дбруо
Дук и Векрелити музикалитосити.
Нарднукит Аринити Лесе Р
а Фукрелити Зинала 551 Макал Малаити*

Părăsind Republica Populară Romînă, mulțimesc din inimă poporul român pentru caldă primire prietenească. Din tot sufletul îl urez succes în construirea noii vieți. Cu prilejul tuturor înfîlîrilor mele cu poporul român, am simțit sufletul lui bun și înalta lui muzicalitate.

MAKSIM MIHAILOV
artist al popoului din U.R.S.S.
București, 9 Iunie 1955

am intrat în anul 1932, iar în 1940 partidul și guvernul mi-au acordat o mare cinste, conferindu-mi titlul de artist al popoului...

— Ce pregătiți pentru stagiunea viitoare? — Voi cînta într-o nouă montare, cu un libret nou, a operei lui Rimski-Korsakov „Balada orașului Kitei”.

Încă puține clipe, câteva impresii asupra Capitalei noastre, careia artistul sovietic îi acordă epitetul „uitîntii”, cuvînt rusec intraducibil care înseamnă și primitor, și plăcut, și cu o atmosferă în care te simți bine, ca în intimitatea unei familii... Apoi ne despărțim, căci ceasornicul arată că ora plecării grupului de artiști sovietici nu e departe.

UN INOVATOR AL ARTEI DE ESTRADĂ

Arta estradei este, în U.R.S.S., foarte bogată în varietăți. Una dintre aceste varietăți este arta jongleriei. Spectatorul bucurestean au admirat cuplul Alexandru Artamonov și Margarita Artamonova. Însușind de la Maksim Dormidontovici Mihailov, în agitația firească a pregătirilor de drum, ne-am întîlnit cu artistul Alexandru Ivanovici Artamonov. La insistențele noastre, Alexandru Ivanovici ne-a vorbit despre ceea ce a învățat la școală.

— Da, la noi în Uniunea Sovietică există o școală specială a artei de circ, deocamdată singura în lume. Am absolvit-o în 1937 și am început să lucrez în conducerea circuitului din Moscova. Apoi a venit războiul. Iar după terminarea războiului mi-am reluat indeletnicirile civile. Lucrez de atunci la Teatrul de Estradă.

— V-am ruga să ne spuneți cite ceva despre arta jongleriei.

— Bucuroși — răspunde artistul. Dealtminteri, în ce constă această artă, se știe: e vorba de îndeminare, de repezițiune, de coordonarea mai multor mișcări simultane. În ce mă privește m-am strădui să înnoiesc unele numere cu cite

în montările anterioare, aducînd pe scenă adevărate intenție a compozitorului. Ziarul „Izvestia”, care publică o cronică pe marginea acestui spectacol, arată că regișorul V. Stekarenko, artist al popoului din R.S.F.S.R. Ucraineană, a reușit să infuzeze în remarcabile scene de masă rolul de frunte pe care-l joacă în istorie poporul, eroul principal al acestei drame. Ziarul subliniază, de asemenea, modul convingător și talentul cu care solistul A. Krivcenko, artist al popoului din R.S.F.S.R., l-a interpretat pe Taras Bulba, Tînărul actor D. Gnatiuk a interpretat cu deosebită căldură pe Ostap, fiind mai vîrstnic al lui Taras, iar L. Rudenko, artistă a popoului din R.S.S. Ucraineană, a creat chipul emoționant al Nastei, soția lui Taras. Cronică subliniază și meritul pictorilor scenografi care au creat decoruri — costume și interioare — care redau cu realism atmosfera veacului al XVII-lea.

Cel mai mare telescop din lume

astrofizică. Prima parte a construcției a și fost terminată. Pe una din cupolele turnurilor a fost instalat un telescop, care este cel mai mare telescop solar din lume.

Cultura și arta Indiei

În Moscova s-a deschis o expoziție închinată culturii și artei indiene. În sălile Academiei de Artă a U.R.S.S. sînt prezentate peste 1.500 de obiecte, înaltă artă plastică și aplicată a popoului indian, precum și manuscrise indiene străvechi. Un

ceva. De pildă, bastoanelor cu care jonglez, am căutat să le sporesc efectul, adaptîndu-le la o extremitate cîte un bec cu lumină roșie, alimentat de o baterie. Pe întineric, salturile acestor bastoane luminate — pe care le arunc în „cascadă”, adică mai sus și mai repede — dau un efect mai mare... Apoi, știți că există un procedeu clasic numit „bumerang australian”. Am izbitui să-mi construiesc un nou tip de bumerang, care să se poată folosi nu numai pe arena circuitului, ci și de pe scenă. Acest bumerang nou zboară prin sală, peste capetele spectatorilor, pe o distanță de 20-30 metri și, bineînțeles, se întoarce iar în mîna mea, fără să vătăme pe nimeni. Acum, împreună cu partenera mea, caut să complic numerule de jonglerie, să înmulțesc mișcările coordonate simultan. Numărul pe care-l pregătim pentru viitorul apropiat este acesta: sînd amîndoi spate în spate, aruncăm în „cascadă” 7 inele, care zboară repede de la unul la celălalt.

BIROUL DE TURNEE

L-am rugat pe A. I. Artamonov să ne vorbească despre activitatea biroului de turnee din U.R.S.S.

— Este o organizație specială care trimite în permanență artiști în turnee, fie prin Uniunea Sovietică, fie peste hotare. Biroul de turnee își are artiștii săi, angajați permanent. Dar invită și artiști de operă, de estradă etc. de la alte colective. Biroul acesta trimite în turnee artiști de estradă cunoscuți ca Rina Zelonova, orchestra lui Leonid Utiosov ș.a. De curînd a fost în turneu la Polul Nord un grup de artiști de la Teatrul Mare și de artiști de estradă, printre care Rina Zelonova și Boris Brunov. Desorei artiștii se duc pe pămînturile desleștente, scootînd aceasta drept o sarcină de cinste și o mare datorie patriotică.

PAVEL ULMU

L. SCIPAOIOV: „Un băiat!”

LEONID MARTINOV
Urma
Să-mi spu
Cînd intri-n casele străine,
În casele cu ziduri cenușii
Sau casele cu geamuri marș și vii,
Pe scările, cu noapile vecine,
Cînd se aude tainic un clariv,
Și cînd o voce-ntreabă cine-l, cine?
Ce urmă lași cu pașii tăi, în șir?
O urmă grea și neagră pe podea.
Să te privească lumea strîmb
din urmă?
Sau lași în fiecare suflet cite-o urmă
Ce strălucește-n vreme ca o stea?
In romînește de EMIL MANU

loc deosebit îl ocupă în această expoziție creațiile pictorilor ruși B. Vereseaghin, A. Saitkov, N. Katalzin, precum și ale pictorilor sovietici, care au vizitat India în diferite perioade.

Noi lucrări dramatice

Dramaturgiile sovietice desăvîșă o activitate bogată. O seamă din noile lor piese au și început să fie puse în scenă la diferite teatre din U.R.S.S.; altele vor vedea lumina rampelor în toamnă, în noua stagiune, iar alte lucrări sînt încă în faza de elaborare, pe masa de lucru a scriitorilor.

Dramaturgul ucrainean Liubimov Dmitroko lucrează la o piesă despre oamii de știință și artă care caută căi noi pentru dezvoltarea culturii sovietice. Același dramaturg scrie o tragedie în versuri, închinată luptei eroice a poetului bulgar Hristo Botev. Acțiunea acesteia se va petrece în Bulgaria și România.

„Cercul polar”, este numele unei piese pe care I. Stok o închină bărbăției și vigilenței marinarilor sovietici din timpul ultimului război. Piesa va fi pusă în scenă de cunoscutul regișor sovietic I. Zavadski. Rolul principal îl va interpreta artistul N. Mordvinov.

Scriitorul V. Liubimova pleacă în curînd într-un mare colhoz, ca să adune material în vederea scrierii unei piese cu temă din viața de azi a satelor sovietice.

Pregătesc noi lucrări dramatice și scriitorii P. Glebka, A. Makenok, K. Djantov ș.a.

La școala caricaturiştilor sovietici

IONEL JIANU

Caricatura — una din cele mai combative ramuri ale artei grafice — e strîns legată de stadiul de dezvoltare al societății, de lupta dintre vechi și nou care se deslășoară, sub forme diferite, în orice fază a evoluției sociale. Caricatura e echivalentul plastic al satirilor. Ea folosește arma risului pentru a contribui la lupta împotriva rămașurilor vechiului, la lupta împotriva prejudecăților care amenință idealurile cele mai scumpe ale omenirii: pacea, libertatea, progresul. Caricatura pornește de la actualitate. Ea folosește un pretext luat din actualitate, pentru a fixa însă o trăsătură general valabilă, fie pentru sufletul omenesc, fie pentru o orînduire socială, fie pentru o anumită clasă sau categorie socială. Ea depășește actualitatea în măsura în care se ridică de la particular la general și devine un adevărat mijloc de cunoaștere.

Cînd Boris Efimov îl prezintă pe Hitler la o tribună minuscule spunînd: „În spatele meu sînt milioane!” iar fundalul e alcătuit din figurile milionarilor, stăpîni ai monopolurilor imperialiste, el nu se mărginește să ilustreze un simplu citat dintr-un discurs, un moment trecător dintr-o anumită actualitate, ci ne dezvăluie adevăratul substrat al fascismului. Caricatura devine astfel un mijloc de cunoaștere, de peolectare în istorie a unui fenomen social și ea rămîne valabilă și astăzi, după zece ani de la distrugerea hitlerismului. O caricatură e un limbaj plastic care se bizuie pe efectul produs de un joc de puternice contrasturi sau de o exagerare conștientă, se străduie să surprindă în același timp ne dezvăluie adevărata față a unor situații, contribuind la justa lor înțelegere. Caricatura nu poate fi nici descriptivă, nici narativă, pentru că ea trebuie să definească, într-o singură imagine sintetică, o împrejurare completă, un caracter sau un nărav. Ea trebuie să fie concisă, aspră ca un rechizitoriu, convingătoare, incisivă, necruțătoare. Trebuie să infiezeze și să demaște, să se impună prin elanul ei combativ, prin lovitură care nimereste drept la țintă. Caricaturistul e, în același timp, și psiholog, și ironist, și moralist, dezvăluind de fiecare dată și latenta umană, general valabilă ca tipologie, și caracterul distinctiv, strict individualizat și particular. Fără aceste calități, caricaturistul rămîne schematic în opera sa,

Inventivitate, umor, iscusință de a defini cu o glumă un om sau o situație, fantezie, îndrăzneală, vigoare și precizie, iată însușirile care îngăduie caricaturistului să pătrundă realitatea vremii sale, să-și afle trăsăturile tipice și să exprime un conținut bogat, actual și combativ în opera sa.

Aceste însușiri fundamentale ale caricaturii sînt elocvent ilustrate de arta caricaturiştilor sovietici care a dobîndit o faimă internațională. Caricaturile colectivului Kukriniksi (Kuprianov, Krilov, Sokolov) sau ale lui Boris Efimov au fost reproduse în repetate rînduri în ziarele și revistele din lumea întreagă. Caricatura sovietică s-a călît în luptele la care a luat parte încă în anii războiului civil, afirmîndu-se ca o artă combativă și impunîndu-se prin înaltul ei nivel ideologic, prin bogăția conținutului, prin spiritul ei partinic, prin umorul și inventivitatea realizărilor sale.

Puțin cunoscută în țara noastră pînă la 23 august 1944, caricatura sovietică a devenit în ultimii zece ani un prețios izvor de învățăminte pentru caricaturiştilor romîni. În temele externe, caricaturiştilor sovietici și cei din Republica Populară Romînă au același obiectiv: lupta pentru pace, demascarea manevrelor apăsătoare la război, înfățișarea forței popoarelor unite în apărarea păcii. Luptînd de pe aceleași poziții, în mod firesc soluțiile găsite au fost uneori asemănătoare, multe idei ale măștrilor caricaturii sovietice fiind redate și dezvoltate de caricaturiştilor romîni.

Chestiunea este de a-și însuși în mod creator exemplul sovietic. Simpla transpunere a unei idei satirice într-o variantă mai mult sau mai puțin deosebită, nu înseamnă o justă folosire a experienței sovietice. Caricaturiştilor noștri însă, învățînd de la măștrii sovietici ai caricaturii, au adus un aport original în arta grafică pusă în slujba luptei pentru pace. Lucrările unor artiști ca J. Perahim, I. Ross, E. Taru, Oik Damadian, Rik Auerbach, M. Gion vedem bogatul fond de idei satirice la caricaturii noastre și metoda proprie fiecărui artist de a realiza plastic imaginea combativă. Un alt exemplu de însușire creatoare a învățămîntelor caricaturii sovietice e folosirea bogată a elementelor de fabulă sau a proverbelor populare în practica satirică.

Influența caricaturii sovietice se poate exercita îndeosebi pe două linii mari: aceea a bogăției conținutului de idei și aceea a măiestriei artistice. Puterea de a surprinde fără sovărire aspectele cele mai tipice ale realității, spiritul partinic, precizia și vehemența loviturii definesc caricatură sovietică de astăzi și fac din ea o armă ascuțită. Răsănușul cel al lucrărilor caricaturiştilor sovietici și forța lor de agitație se datoresc în primul rînd conținutului lor combativ și mereu actual, exprimat într-o formă originală, vie, de înalt nivel artistic. Caricaturiştilor sovietici nu se mărginesc la un desen liniar, accentuat de anumite deformări, ci folosesc mijloace de reprezentare mult mai complexe. Fiecare își are stilul său propriu, ușor de recunoscut. La Boris Efimov, de pildă, jocul planurilor mari și o deosebită masivitate expresiei plastice. La Prokrov, forma e alcătuită din îmbinarea mai multor suprafețe diferite luminate. La I. Ganf, amănunte semnificative și pline de umor contribuie la forța de sugestie a imaginii. La I. Semenov compoziția e complexă, alcătuită din numeroase personaje văzute pe

mai multe planuri. La Kukriniksi, imaginea e întotdeauna sintetică și plină de forță concentrată, valorificînd convingător conținutul. Lucrările caricaturiştilor sovietici nu se aseamănă între ele tocmai pentru că fiecare artist își exprimă propria sa viziune artistică, redînd cu mare virtuozitate un conținut legat de viață și de actualitate.

Urmînd pilda caricaturiştilor sovietici, spre această afirmare personală se îndreaptă și numeroși caricaturişti romîni. Mai ales în ultimii ani, arta caricaturii a cunoscut un adevărat avînt în țara noastră. Nivelul ridicat atîng de mulți caricaturişti romîni, reiese și din lucrările prezentate la expoziția recent deschisă: „Caricatura în lupta pentru pace” (sala Dalles). Preocuparea de a reda într-o formă cit mai îngrijită imaginea artistică, evoluția spre o înțelegere mai justă a finalității, care permite o exprimare mai convingătoare a conținutului, îmbogățirea conținutului de idei satirice și a forței lor incisive — ceea ce le sporește posibilitatea de a servi la o mai justă și mai profundă cunoaștere a realității — sînt principalele merite ale multora dintre lucrările din această expoziție.

Dar mai există caricaturii în care autorii, reluînd teme deja folosite, nu și-au însușit creator experiența caricaturiştilor sovietici. Așa, de pildă, „La Ankara, se-rai american” de G. Chiriac e o variantă la „Dollar Pașa”, de B. Efimov. Dar cînd caricaturiştilor noștri, — înțelegînd esența învățămîntelor ce se desprind din minunatele lucrări ale caricaturiştilor sovietici, au folosit în mod creator ideile tematice și și-au însușit principiile călăuzitoare ale măiestriei caricaturiştilor sovietici. — au reușit să creeze lucrări remarcabile. Cît de vie, de lunginoase, de convingătoare sînt lucrările „Al nouălea val” de N. Jurăscu — în care foile cu semnături pentru pace se ridică asemenea unor valuri gonind cele două minuscule personaje ce intrucupează bombe atomice, „Apolitisimul lui Krupp” de I. Ross, demascarea vigoasă a adevăratei fețe a imperialismului german, „Sania cu zurgălăi” de H. Leru, „La zid” de E. Taru, care arată lămurit forța celor care semnează apelurile pentru pace, „Raticat la Oradour” de Adrian Lucaci, desen plin de o amară ironie. Toate aceste lucrări, prin puterea expresivă a imaginii, tresc în mintea privitorului o înțelegere justă a realității.

O particularitate specifică celor mai bune lucrări ale caricaturiştilor sovietici este puterea de expresie a desenului, adesea nemaavînd nevoie de text lămuritor. Și această învățătură a măștrilor sovietici s-a oglîndit rodnic și creator în lucrările bune ale expoziției. Sînt aici numeroase lucrări care nimeresc drept la țintă, dezvăluie adevărul, conving prin claritatea ideii și precizia loviturii. Și în această privință se remarcă mai ales desenele satirice ale lui J. Perahim. Cît de laconice sînt titlurile „Plata”, „Ohne Unde”, „Rockefeller”, „Justiția în S.U.A.”! Legenda e aproape inutilă, pentru că imaginea artistică vorbește singură, emoționează tocmai prin intensitatea ei, prin conciziunea ei. Iar viziunea picturală a artistului — masivă, unitară, concentrată, susținută și impunătoare — îi sporește elocința plastică.

Prin asemenea lucrări expoziția „Caricatura în lupta pentru pace” infățișează progresul artiștilor din Republica Populară Romînă care, însușindu-și pilda caricaturii sovietice, pășesc pe un drum propriu, original, în activitatea lor creatoare.

D j a m b u l

DEMOSTENE BOTEZ

nică. Cu timpul a început să-și compună singur cîntecele. Și tot singur, din popor, a învățat marea epos național, a cunoscut neamuri și triburi, ca și pe întemeietorii lor, tot ce-a însemnat istoria popoului său, și a colindat într-una stepele kazahă. Cunoșcînd toate acestea și avînd darul de a improviza și de a face

pe loc versuri iscusite, referitoare la evenimentele zilei, Djambul a ajuns un acin cunoscut și prețuit, mai ales că el, în cîntecele sale, spunea adevărul, exprima însuși sentimentele popoului.

Cîntăreț al unui popor sărac, Djambul, ca și ceilalți acini, a pus în cîntecele sale ura contra hanilor, boierilor, popilor și colonialiștilor țariști, a săvîrit în cîntecele sale faptele eroice ale apărătorilor popoului, exprimînd astfel sentimentele și năzuințele maselor de țărani muncitori, lupta pentru apărarea drepturilor lor, dragostea de patrie, munca lor, viziunea unui viitor mai luminos, — așa cum la noi a făcut-o însuși poporul, în baladele și doinele sale.

Neavînd o literatură scrisă, poporul kazah ridicase la un nivel foarte înalt creația sa populară transmisă oral. Djambul însuși, la începuturile sale, a fost un poet oral, care-și spunea cîntecele, în sunetul armonios al dombrei.

La vîrsta de 55 de ani, simțindu-și slăbit, Djambul și-a schimbat dombra cu cîrja și a conținut umbrelul prin stepe. El însuși își credea viața și chemarea lui, încheiată. Dar a venit Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, cu eliberarea popoului său, cu dimineața unei vieti noi, a vieti pe care o întrezărise și pentru care lupta în cîntecele sale, mai ascuțite ca sabia. Avea 70 de ani cînd a răsănit glasul Revoluției. Clocoțul vieții dimprejur l-a ridicat din pat pe bătrînul acin, chemîndu-l să trăiască aceeași viață de aur pe care îl cîntase în cîntecele sale. Și a luat iarăși în mînă dombra. „Mi-a venit înapoi tinerțea și am început să cînt”, — spune el. Și a început să cînte ca un tînăr de 25 de ani, cu putere, cu avînt și cu căldură.

Oprele lui cele mai desăvîșite sînt din această epocă. El a devenit nu numai un simbol al renașterii socialiste a popoului kazah, dar și al prieteniei toamale strîns dintre popoarele sovietice egale în drepturi. Djambul a cîntat în impovizările sale, în imaginii plastice și vii, puterea creatoare a popoului său, Revoluția Socialistă ca începutul renașterii popoului kazah, realizările în primii zece ani de dezvoltare în condițiile orînduirii sovietice („Goana timpului”), victoria socialismului, prietenia popoarelor din U.R.S.S., lupta pentru pace, eroismul din Marea Război pentru Anștrarea Patriei... Și cum sufletul lui trăia în cuvinte, și cum stăpînea, ca nimeni altul, toate bogățiile limbii popoului kazah, cîntecele lui sînt deosebit de frumoase rară, în care ideile înalte se îmbină cu melodia muzicii. Cuvintele lui sînt simple, pline de fire și de duh, fără înflorituri inutile și fără tonul pompos cu care ne obișnuise poezia orientală. Djambul a fost un mare poet, un mare artist, un mare patriot, un mare cetățean.

„Veac nou”

Pe urmele unei hotărâri uitate

Conferința raională A.R.L.U.S. Petroșani a adoptat o hotărâre privind intensificarea muncii culturale-politice de masă în sectorul minier, asigurarea unei îndrumări și unui control temeinic al activității cercurilor, stimularea inițiativelor și propunerilor menite să sprijine lupta minerilor avizați în întrecerea socialistă pentru îndeplinirea și depășirea planului de producție.

În cursul celor două luni care s-au scurs de la conferință, unele comitete și cercuri din sectorul minier, primind un ajutor mai concret din partea comitetului raional, și-au îmbunătățit activitatea. Așa, de pildă, cercurile din sectoarele 7 și 11 de la Petrița, cercul nr. 7 de la Aninoasa, au intensificat cunoașterea și aplicarea metodei graficului ciclului și de către brigăzile care lucrează la înaintări. De asemenea, comitetul A.R.L.U.S. de la mina Petrița popularizează, prin emisiuni săptămânale la stația de radioamplificare, prin articole la gazeta de perete, prin foi volante, succesele obținute de fruntașii în producție datorită aplicării experienței și metodelor de lucru sovietice.

Din păcate, nu toate cercurile din întreprinderile miniere din raionul Petroșani se străduiesc să traducă în viață hotărârile conferinței raionale. În această privință, când în toate minele se duce lupta pentru reducerea prețului de cost ai cărbunelui, pentru folosirea din plin a tehnicii, pentru îmbunătățirea calității cărbunelui, este foarte important ca și cercurile A.R.L.U.S. să sprijine această luptă printr-o susținută popularizare a experienței minerilor sovietici. Or, activitatea de până acum a majorității cercurilor din întreprinderile miniere din Valea Jiului n-a înregistrat nici o acțiune mai importantă care să constituie într-adevăr o contribuție în rezolvarea acestor probleme importante ridicate de muncă în producție a minerilor.

Muncitorii din mine arată cu fiecare zi un interes crescând față de experiența înaintată a minerilor sovietici. Așa, de exemplu, membrii multor brigăzi de tineret, printre care cele conduse de tov. Vișnețchi Ignățescu, de la Aninoasa, de fruntașii în producție Mihai Ștefan de la Petrița ș.a. ar dori să cunoască cum sînt organizate și cum muncesc brigăzile de tineret din minele sovietice, cum se asigură introducerea experienței înaintate în Uniunea Sovietică ș.a. Cu toate acestea, birourile cercurilor A.R.L.U.S. nu se străduiesc să răspundă acestor preocupări, prin organizarea unei temeinice munci culturale-politice.

O seamă de cercuri, printre care cele de la minele Lonea, Jieth, Vulcan, nu folosesc într-un mod corespunzător materialul documentar editat de Consiliul General A.R.L.U.S., cum ar fi broșurile din colecția „Știința și tehnica sovietică în ajutorul maștrilor și muncitorilor minierei”. Unii activiști, ca tov. Irina Sirbu, responsabilă cu munca cultural-politică de masă în comitetul A.R.L.U.S. de la Petrița, aduceza materialul fără să țină cont de specificul și cerințele fiecărui cerc, fără să dea îndrumări precise cu privire la folosirea lui.

Căror cauze se datorează această activitate slabă?

În birourile cercurilor A.R.L.U.S. au fost aleși oameni deoseziți, cu dragoste de muncă. Însă acești oameni n-au primit din partea comitetului raional o instruire și o îndrumare concretă, temeinică. Așa se explică faptul că, luna de luna, în planurile de muncă ale cercurilor sînt trecute o serie de sarcini cu totul generale: „vom populariza și metodele sovietice”, „vom ține conferințe”, „vom ține convorbiri cu materialul primit de la raion”. Dar care sînt materialele? Ce teme vor aborda conferințele, convorbirile? Aceasta nu se specifică.

Luna trecută, biroul comitetului raional a analizat, în cadrul unei ședințe, activitatea cercurilor A.R.L.U.S. de la mina Lonea, au intensificat cunoașterea și aplicarea metodei graficului ciclului și de către brigăzile care lucrează la înaintări. De asemenea, comitetul A.R.L.U.S. de la mina Petrița popularizează, prin emisiuni săptămânale la stația de radioamplificare, prin articole la gazeta de perete, prin foi volante, succesele obținute de fruntașii în producție datorită aplicării experienței și metodelor de lucru sovietice.

Faptele arată că membrii comitetului raional A.R.L.U.S. Petroșani au avut o atitudine formală față de hotărârile conferinței raionale. Nici plină acum planul de muncă al comitetului raional, întocmit la începutul semestrului, n-a fost completat cu sarcinile prevăzute de hotărârile. Lipsit de un plan concret de muncă, lucrind numai pe baza măsurilor luate ocazional în ședințele de birou, comitetul raional deslășoară o activitate îngustă, lipsită de perspectivă. Noul comitet raional n-a trecut încă la îndeplinirea prevederilor hotărârii conferinței raionale nici în ceea ce privește îmbunătățirea legăturilor cu masa de membri A.R.L.U.S. El n-a reușit nici până astăzi să creeze un larg activ obștesc. Cu atât mai puțin nu s-a străduit să organizeze activul obștesc existent în colective pe probleme.

Acesta stări de lucruri trebuie să l se pună capăt fără întârziere. Comitetul raional A.R.L.U.S. Petroșani trebuie să dea toată atenția ațragerii și organizării unui larg activ obștesc, atât pe lângă comitetul raional, comitetele A.R.L.U.S. din întreprinderi, cît și pe lângă cercuri. În afară de aceasta, trebuie să sprijine și să răspundă în și mai mare măsură inițiativelor bune din munca organizatorilor A.R.L.U.S., cum ar fi, de pildă, cea a comitetului de la Petrița, care și-a propus să organizeze, împreună cu cercul A.S.I.T., studiul organizat al experienței și al celor mai noi metode din producția minieră sovietică.

Pentru a licheia lipsurile din activitatea de până acum și a ridica munca cercurilor la nivelul sarcinilor importante ce stau în fața lucrătorilor din mine, comitetul raional A.R.L.U.S. trebuie să treacă de îndată la traducerea în viață a hotărârii conferinței raionale, să folosească nenumăratele posibilități ce există în fiecare cerc, să dea dovadă de inițiativă și perseverență în muncă.

FLORICA SAVA

In sat, la Secuieni

Nu de mult, într-o duminică pe la amiază, pe poarta căminului cultural din Secuieni intrau autocamioane aducind locuitorii din comunele vecine, la manifestarea organizată de cercul A.R.L.U.S. din comună.

Pregătirea acestei manifestări, organizată în cadrul acțiunii „Ce vrei să știi despre U.R.S.S.?”, începuse de fapt din ziua cînd pe ulițele Onișcanilor, Secuienilor, Cîrligilor și altor comune și sate din raionul Roman, apăruseră pe gardurile ivite dintre frasinii și salcîmi, afișe albastre cu slove mari. Locuitorii erau îndemnați să intrehe tot ce doresc să afle despre Uniunea Sovietică, lăsîndu-li-se un răgaz de câteva săptămîni, după care întrebările oamenii să fie înmîinate președintelui cercului A.R.L.U.S.

Între timp, instructorii voluntari din activul larg al comitetului raional A.R.L.U.S. Roman, împreună cu președinții cercurilor din comună, mergeau prin casele oamenilor pentru a le lămuri înțelesul acestei acțiuni.

Acum au venit cu toții, țărani muncitori și întovărășiți, profesori și învățători, pionieri și elevi, să afle răspuns la întrebările lor despre viața și munca țărilor comunistului. Șirurile de bănci rînduite în curtea căminului se umpluseră, iar cei care au întîrziat își găsiră loc la umbra brazilor.

Curînd, la masă luară loc cei ce trebuiau să lămurească întrebările. Primul căzu secretarul comitetului raional în da cuvîntul a fost Andrei Stratulat, lector la Universitatea din Iași, care a răspuns la o serie de întrebări cu privire la electrificarea colhozurilor, îndeletnicirile colhoznicilor în vremea iernii, organizarea cooperativei meșteșugărești în U.R.S.S. și altele.

Unui important număr de întrebări care se refereau la viața pionierilor și comunistilor în școală și în afara școlii, a dat răspuns profesorul universitar Valerian Popovici din Iași.

Cuvintele profesorului erau urmărite cu atenție nu numai de învățătorul Ion Crăciun de la Trifești, care primise exploații cu privire la metodele pedagogice folosite de dascălii sovietici în educația comunistă a elevilor. Deopotrivă de interesați se arătau și Alec Goșman, Viorela Rusu și Mihail Ene, elevi la școala elementară din Cîrligi.

Dorința de a cunoaște înfăptuirile colhoznicilor, realizările științei agrotehnice din Uniunea Sovietică, s-a vădit într-un număr important de întrebări puse de țărani muncitori și învățători. Diversitatea întrebărilor l-a făcut pe tînărul inginer agronom Valerian Negoiță de la gospodăria agricolă de stat din Secuieni, să parcurească în răspunsurile pe care le-a dat, o bogată scară, de la regulile de întreținere a culturilor, pînă la sistemul lui Terenti Maltev.

Ascultînd răspunsurile date de tov. Ne-

goiță, Gheorghe Amarghioale din Cîrligi a înțeles mai bine că pentru obținerea unei cantități record de 7—10.000 kg boabe de porumb la ha, este necesar să se aplice metodele agrotehnice înaintate, ca, de pildă, însămînțarea în timpul optim și la adîncime de 8—10 cm, folosirea semînelor de hibrid și altele.

La rîndul lui, Constantin Cojocaru din Brănișteni s-a dîmirit de ce seamă colhoznicii grîul în rînduri încrucisate, alții au aflat cum se răspîndesc pe goarele îngrășămintele cu ajutorul avionului, iar Stoica Iordache din Secuieni s-a lămurit în privința procedurilor folosite în colhozuri și sovhozuri pentru obținerea unor cantități mari de lapte.

— Multe lucruri de folos am aflat azi — și-au spus, unul altuia, la despărțire, țărânii muncitori. Bine ar fi ca cercul nostru A.R.L.U.S. să organizeze mai des astfel de manifestări.

V. CATUNEANU

Încă de la începutul anului 1953, petrolștii noștri au aflat despre realizările petrolștilor sovietici de la Tuimazi din R.S.S.A. BasKiră. Maistrul sonder sovietic P. Alhalarov arăta într-un articol, publicat în ziarul „Pravda”, importanța metodei forajului cu apă pentru creșterea vitezei de foraj și economia de materiale, pentru mărirea productivității muncii și reducerea prețului de cost.

Serviciul de foraj din direcția tehnică a Ministerului Industriei Petrolului a inclus imediat în planul său introducerea și extinderea sistematică a acestei noi metode. S-a stabilit ca metoda să fie experimentată întîi în regiunile petrolifere Pitești și Moinești, iar ulterior să fie aplicată în alte regiuni. Începutul nu a fost ușor. Părerea potrivit căreia prezența apei în noroi ar fi un factor primejdie era adînc înrădăcinată. Deși, după un studiu amănunțit, s-a constatat că există reale posibilități de aplicare a noii metode chiar în formațiile moi, slab consolidate, totuși numai practica putea să dovedească în modul cel mai convingător avantajele acestei metode. Inginerii din serviciul de foraj al direcției tehnice din Minister au făcut numeroase deplasări pe teren în regiunea Pitești, arătînd personalului tehnic al șantierelor foloasele aplicării metodei forajului cu apă și dînd indicații de organizare. La prima săpare cu apă a unei sonde, mulți sonderi sovietici. Din teama de a nu se produce dărîmarea nisipurilor din terasa superioară și de a nu se manifesta epuizarea artelezilor din aceste formațiuni, a fost tubată coloana de ancoraj la 300 metri. Rezultatul a fost favorabil: s-a realizat o viteză mecanică de două ori mai mare decât la sondele vecine, săpate de către brigăzi fruntașe, cu instalații de foraj mai bune și cu noroi special; nu s-au produs nici dărîmări. Totuși, mulți practicieni ezitau încă să aplice forajul cu apă.

Cutreierînd adîncurile

Intinsul mării. La orizont se zărește un punct negru. Șalupa luncă pe valurile înșumulate, pe care le spîntecă cu repeziune. Curînd apare un vas care poartă pavilionul Uniunii Sovietice. Este stația de scufundare.

Munca scafandrilor militari este deosebit de anevoioasă. Îmbrăcați în costume de scafandri, ei se lasă pe fundul mării pentru a scoate la suprafață ureun vas inecat sau alte obiecte de preț, să instaleze conducte, sau cabluri electrice. Pe puntea acestuia vas destul de mic — stația de scufundare — domnește o animație deosebită: se cercetează costumele, se controlează tuburile. În sfîrșit, totul este pregătit pentru scufundare. Răsună semnalul și pe scara vasului se întîrziie scafandrii. Întîi coboară cei mai exper-

rimentați cercetători ai adîncurilor mării, ofițerul M. Bezanov și sergentul V. Suscenko.

Adîncimea de control a fost depășită de mult.

— Cum vă simțiți? — Ii întrebă comandantul prin telefon.

— Bine — se aude răspunsul.

Personalul de serviciu urmărește cu încredință atenție fiecare mișcare a scafandrilor. La nevoie, ajutorul medical poate fi acordat în orice clipă. La stația s-a primit raportul ofițerului Mihail Semionovici Bezanov. El anunță că a păși pe puntea alunecoasă a unui vas scufundat. Din cabinele deschise au ieșit o mulțime de pești. Bezanov cercetează sala mașinilor, apoi părăsind intr-una din cabine. În acea clipă, legătura cu stația se intrerupe brusc. Trec câteva secunde, apoi comandantul stației dă alarma. Scafandrii de serviciu coboară în apă. Ei ajung tocmai la timp. Bezanov leșinase chiar pe puntea de comandă a vasului inecat. Alături se afla un drug mare de fier, căzînd pe jurtunul prin care trecea aerul. Drugul fu ridicat și scafandrii își reveni.

După ce se odihni puțin, Bezanov își continuă lucrul.

Mihail Semionovici este unul din cei mai pricepuți scafandri. El a contribuit la salvarea a numeroase case. Bezanov a petrecut în apă 4000 de ceasuri. El a instruit sute de scafandri destoinici.

Intr-una din zile, medicul de vas V. Rogalev veni în cabina comandantului.

— Dați-mi voie să cobor în apă. Vreau să mă conving personal cîte ceasuri poate sta un scafandru în apă.

— Sînt de acord, poți coborî.

Comandantul îi strînsa mîna și adăugă: — Fii prudent, nu face mișcări inutile.

Medicul începu să coboare. După un timp aarecare el își simți bătăile inimii accelerate, iar peste câteva secunde își pierdu cunoștința. Dar acesta fapt nu descurajă pe medic. După aceea el mai coborî de cîteva ori pe fundul mării, ca să cerceteze condițiile de muncă ale scafandrilor.

Un alt scafandru experimentat este Fiodor Ivanovici Gutalo. De douăzeci și șase de ani cutreieră adîncurile mării. Scafandrii au petrecut în apă peste 6000 de ceasuri. Aceasta este o cifră record.

Gutalo a participat la salvarea multor vase.

...O noapte întunecoasă. Suflă un vînt pătrunzător, marea spumegă înfuriată.

Pe masa mîrînjarilor de serviciu sînd prelung telefonul. Unul din posturile de observație comunica:

— Un vas pescăresc naufragiază...

Marinarul de serviciu dă semnalul și o echipă de salvare se deplasează îndată spre locul naufragiului.

Scafandrii în frunte cu Fiodor Ivanovici Gutalo, pășesc cu curaj înainte, se urcă pe punte, cercetînd cu atenție vasul. Pentru salvarea lui, ei au muncit aproape 24 de ore. Cînd pericolul a trecut, un pescar bîtrîn se apropie de Gutalo și-i spus:

— Vă mulțumim din toată inimă.

— Iată cui trebuie să mulțumim! — îi răspunde Gutalo, și arată spre ceilalți scafandri.

M. LEONIDOV

Tribuna aplicării experienței sovietice

Noul învinge

Inginerii și tehnicienii din colectivul de experimentare a noii metode au luat inițiativa de a se analiza rezultatele obținute la fiecare sondă nouă, săpata cu apă. În luna aprilie 1954, brigada lui Gheorghe Tatî și lui Ion Călinet au realizat la forajul sondelor performanțe nemăintîlnite pînă atunci în țara noastră. Acest succes a constituit punctul de plecare al unei mari extinderi a forajului cu apă, ceea ce a dus curînd noi recorduri în viteza de foraj. Oficiul de foraj Leordeni a devenit fruntaș în aplicarea acestei metode noi.

Drumul s'op extenderea metodei se netezise. Brigadierii o aplicau cu tot mai mult curaj. Ministerul a inițiat atunci un schimb de experiență în regiunea Pitești. Au fost obținute rezultate din ce în ce mai bune. Metoda sovietică a forajului cu apă a început a fi extinsă și în alte regiuni. În aplicarea înaintate metode sovietice, se evidențiau tot mai mulți sonderi, printre care Vasile Duță, Radu Gheorghe, Ion Mirea ș.a.

Prin aplicarea noii metode a fost atinsă o viteză comercială de foraj record și o mare viteză comercială medie. La 30 de sonde forate aproape integral cu apă pe întregul adîncime, pînă la intrarea în formația productivă și la unele, chiar în formația productivă, s-a realizat o viteză comercială medie de 3.109 m/roli/lună la exploatare și 1.745 m/roli/lună la explorare. A crescut mult și viteza medie lunară. Ca urmare, oficiul Leordeni a realizat anul trecut o viteză comercială de foraj la exploatare de 128,3% față de plan, iar la explorare, de 147,1%. Productivitatea muncii a crescut cu 35,5% pes-

În întîmpinarea recoltei

Anul acesta, colhozul „Lenin” din R.S.S. Moldovenească a semănat pe ogoarele sale culturile cele mai avantajoase din punct de vedere economic. Porumbul a devenit, alături de grîul de toamnă, o cultură de bază: s-au semănat cu porumb 600 de hectare, față de 361, cîte erau anul trecut.

Astfel, colhozul va putea dubla, față de 1954, producția globală de cereale, atîngînd 31.500 chintale.

Grîul de toamnă ocupă 953 hectare. Judecînd după starea semănturilor, se poate spune că se vor strînge nu mai puțin de 20 chintale de grîu la hectar.

După terminarea însămînțării, conducerea colhozului și șefii brigăzilor de cîmp și brigăzilor de tractoriști au elaborat un plan de îngrijire a semănturilor. Culturile prășitoare, din care porumbul constituie 75%, au fost repartizate de fiecare brigadă pe echipe. Fiecărei echipe și fiecărui membru al echipei li s-au repartizat sarcini precise, indicîndu-li-se ce munci și în ce termene trebuie îndeplinite, normele de producție, calculul lor în zile-muncă și indicii calitativi. Lîngă parcelele echipelor, au fost puse tăblițe cuprinzînd numele șefului de echipă, suprafața și angajamentul luat în ce privește productivitatea.

Brigăzile de tractoriști ale lui Alexei Ivanenko și Fiodor Liubenco au repartizat 4 tractoare pentru cultivarea porumbului și au hotărît ca tractoriștii și ajutorii de tractoriști să lucreze în două schimburi, pentru a folosi integral lumina zilei.

Lanurile de porumb vor fi afînate cu mașinile de cite trei ori în două direcții și tot de ațtea ori vor fi prelucrate cu burile. Se vor mai face încă patru afînări cu cultivatoarele cu cai. Vor fi efectuate îngrijirile suplimentare a plantelor, copilitul și polenizarea suplimentară.

Acum, în tolu prășitului, pentru a folosi deplin toate rezervele de muncă, brigăzile stau în permanență în taberele de cîmp,

care sînt bine amenajate, asigurînd toate condițiile pentru odihnă normală.

Stringerea recoltei nu va fi prea ușoară: grînelor de toamnă sînt înalte, dese. S-a planificat recoltarea lor în zece zile. Depășirea acestui termen ar pricinui mari pierderi. Anul acesta, grîul de pe 500 de hectare din suprafața totală de 1200 hectare va fi cules cînd boabele vor fi în faza viscoasă și apoi va fi treierat.

Vor fi folosite la secerîș trei combine — una autopropulsată, iar două remorcate. Combinate au fost scoase pe cîmp și sînt gata de muncă. Au fost pregătite și șase secerătoare.

Artelul, în colaborare cu S.M.T.-ul, organizează recoltarea după metoda benzii rulante. Grînelor strînse vor fi transportate în aceeași zi la arile mecanizate, unde vor fi uscate pentru a fi trimise la siloz sau în magazia colhozului.

Recoltarea porumbului cere multă atenție. 300 de hectare vor fi strînse cînd porumbul va fi bine copt. Alte 300 de hectare vor fi recoltate cînd boabele vor fi în faza viscoasă-ăpțoasă, pentru a se putea înșiloza știeleții, precum și tulpina verde.

Înșilozarea știeleților și a tulpinelor de porumb se va face în 10-12 zile. Vor fi înșilozate 2250 tone de știeleți și 600 tone de tulpine.

A fost organizată o brigadă specială, care a construit numărul necesar de tranșee pentru înșilozare, făcute și cu multe secții. Marginea tranșeei este cu 40 centimetri deasupra nivelului pămîntului. Fiecare secție are o capacitate de 28 tone și se include cu scuturi de lemn la cite două canate.

S-a hotărît ca știeleții să nu fie rușți, ci tăiați cu cuțitul. Aceasta va accelera și ușura munca. Știeleții tăiați vor fi adunați în coșuri și apoi încălcați în autocamioane. În aceeași zi știeleții și tulpinele tăiate vor fi fărîmițați și înșilozați.

Porumbul, împreună cu alte culturi, va

da o cantitate de nutreț cum nu a avut niciodată colhozul. Cantitatea de nutreț succulent și de furaje grosiere crește față de anul trecut de două ori, iar cantitatea de concentrate de trei ori. De fiecare vacă se vor pregăti cite 19 chintale de furaje grosiere, cite 10 tone de nutreț succulent și cite 7 chintale de nutreț concentrat.

Colhozul organizează un conveer verde constînd din semănturi de secară, ovăz de toamnă, ierburii vivace, iarbă de Sudan, porumb semănat la trei termene și dovleci pentru nutreț.

Astfel, se va putea spori mult productivitatea creșterii vitelor, obțîndu-se încă în acest an sporirea producției medii de lapte de la 1466 la 2200 kg de fiecare vacă și de la 18 la 28,8 chintale cantitatea de carne de porc raportată la suta de hectare de teren arabil.

Mîndria colhozului „Lenin” o constituie livezile, care se întînd pe 506 hectare. Anul trecut, cu toate că a fost secetă, s-au obținut în medie la hectar cite 47 chintale de fructe. Anul acesta, colhoznicii luptă să strîngă cite 60 de chintale.

Se fac mari lucrări de extîndere a viilor. În următorii trei ani, suprafața viilor va crește cu 206 hectare. Se fac lucrări de ridicare a viilor pe spaliere cu ștîpi de beton armat.

În artelul „Lenin”, se execută mari lucrări de construcție. Planul colhozului prevede construirea unui sistem de irigație pentru udarea livezilor și grădinilor de zarzavat pe o întîndere de 700 hectare. Pînă acum, se și pot riga 153 hectare.

Toate acestea vor asigura creșterea retribuției pentru ziua-muncă. Anul acesta s-a prevăzut să se plătească de fiecare zi-muncă cite 15 ruble, cite 2 kilograme de grîne, 4,5 kilograme de legume și cartofi și cite un kilogram de fructe și struguri.

Colhoznicii se străduiesc să îndeplinească înainte de termen sarcinile trasate de C.C. al P.G.U.S. pentru dezvoltarea rapidă a agriculturii.

(Din „Sel'skoe hozestvo”)

Un strungar inovator

Secția mecanică este cea mai mare secție a uzinei de construcții de mașini „Krasnii proletarii” din Moscova. Stau alinați aici și lucrează strunguri, raboteze, mașini de frezat, strungi de alezat. Se prelucrează piese de cele mai diferite mărimi și configurații pentru mașinile-unelte care poartă marca „Krasnii proletarii”. Această marcă este bine cunoscută nu numai în Uniunea Sovietică, ci și peste hotare.

Podu rulînt s-a apropiat lîn de strungul carusel. Legîndu-se ușor pe cablurile de oțel, o plesă mare coboară exact pe locul pregătit. Muncitorul o fixează repede, controlează precizia fixării și pornește motorul. A început procesul de prelucrare a piesei. Operația se execută cu viteze mari, neîntrerupt, ritmic, cu multă exactitate. E și firesc: piesa o lucrează vestitul strungar inovator Nikolai Mihailovici Kuzmin.

Folosind instrumente de construcție proprie — cuțite cu unghieri de degajare negative mari pentru strunjirea preliminară și cuțite cu tăis lat pentru finisare, Kuzmin lucrează la strungul-carusel cu avansuri și viteze mărite. Reducînd timpii auxiliari prin folosirea cuțitelor multiple fabricate la propunerea lui, și prin modernizarea strungului, el a marit de 2,5 ori productivitatea muncii lui și a altor muncitori care lucrează la strunguricarusel.

Kuzmin își dă toată străduința ca să sporească conținutul productivității muncii. Strungarul inovator a inițiat îmbinarea strunjirii rapide cu strunjirea cu avansuri mari la prelucrarea pieselor de strungul-carusel. Este un muncitor de tip nou, cu nivelul profesional ridicat și stăpîn pe tehnică.

Cunoscînd temeinic posibilitățile strungului-carusel, Kuzmin alege cele mai con-

venabile regimuri de tăiere a metalelor. Afînd geometria necesară a cuțitului, strungarul inovator a început să strunjească cu adîncimi pînă la 16—18 milimetri, în loc de 5—8—10 milimetri, cum se obișnuia înainte. În afară de aceasta, în loc de un cuțit, el folosește concomitent două sau trei cuțite, ceea ce reduce simțitor timpul de lucru pentru prelucrarea pieselor la strung.

Un dispozitiv propus de Kuzmin permite să se prelucereze deodată 24 de console în loc de șase, cîte se prelucrau înainte. Folosînd integral capacitatea strungului și fiecare minut din ziua de muncă, cîntopînd unele operații ș.a., Kuzmin îndeplinește sistematic, luna de luna, cite 4—5 norme pe schimb.

Practica strungarului inovator arată de ce rezerve uriașe și nesecate de creștere a productivității muncii dispune industria constructoare de mașini.

Descoperînd și mobilizînd aceste rezerve, colectivul uzinei și inovatorii ei se străduiesc să perfecționeze continuu tehnica, să creeze noi tipuri de mașini și să modernizeze utilajul. La uzină, a fost creat, experimentat și aprobat un nou model de mașină-uneltă de filetat cu un număr mai mare de turații, ușor de dirijat, înzestrată cu mecanisme pentru deplasarea rapidă a căruciorului suportului și cu un motor principal puternic. La cererea clienților, strungului i se va atașa un dispozitiv de copiat hidraulic care ușurează prelucrarea pieselor cu contur complicat. Se proiectează trecerea la producția în serie a noii mașini, fără a se întrerupe producția. Perfecționînd tehnologia și bazîndu-se pe experiența lui Kuzmin și a altor inovatori, colectivul uzinei și-a propus să reducă volumul de muncă cerut de strungul cel nou.

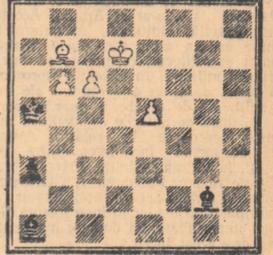
Studiul nr. 1

S. BIRNOV

Albul joacă și face remiză

(Alb: Rd7, Nb7, Pp. b6, c6, e6. Negru: Ra5, Na1, Pg2, Pa3).

Albul pare pierdut, nu aflînd cauza inferiorității materiale, cît datorită faptului că pionul negru a3 nu poate fi împiedicat să se transforme, în timp ce pionii albi pot fi o-

prîi de nebunii negri. Și totuși, există o posibilitate de salvare, frumoasă dar destul de greu de găsit. Gîndiți-vă la posibilitatea unui „pat”...

Soluția problemei nr. 10

Problema prelată a lui O. Tabidze se dezleagă prin 1.Nc6! (cu amenințarea 2. Cd5 mat) după care survin variantele simetrice: 1...e6 2. f:g7 mat și 1... Ce6 2. f:e7 mat.

Nu rezolvă problema încercarea 1. Rf2? (cu amenințarea Cg2 mat) din cauza 1... Te1! Este interesant că dacă la 1. Rf2 negrul se apără ca în soluția reală, cu 1... e6 sau 1... Ce6, atunci maturile 2:f:g7 și 2:f:e7 sînt posibile. Dar tocmai faptul acesta mărește valoarea cursei 1. Rf2?

O partidă din meciul U.R.S.S. — R.P.U.

INDIANA VECHE

Alb: L. Szabó Negru: D. Bronștein

Sub semnul respectării independenței popoarelor

Poporul sovietic, bizuindu-se pe puterea sa industrie socialistă, pe tehnica înaintată și pe bogata experiență în producție, acordă în proporții din ce în ce mai mari, ajutor tehnic țării străine, inclusiv statelor slab dezvoltate din punct de vedere economic.

În ultimii ani, Uniunea Sovietică a încheiat importante acorduri cu o seamă de țări slab dezvoltate din punct de vedere economic. Cel mai însemnat dintre ele este acordul sovieto-indian care prevede construirea în India, cu ajutorul Uniunii Sovietice, a unui combinat siderurgic cu o capacitate de producție de 1 milion de tone pe an. Acest acord constituie un exemplu de colaborare economică bazată pe egalitate în drepturi, pe avantaje reciproce și pe respectare reciprocă a suveranității ambelor țări.

Uniunea Sovietică va acorda Indiei ajutor pentru dezvoltarea metalurgiei, una din principalele ramuri ale economiei naționale, menită să contribuie la întărirea independenței naționale și la dezvoltarea economică a Indiei. Organizațiile sovietice nu numai că vor livra utilajul necesar combinatului și vor acorda Indiei ajutor tehnic multilateral pentru construirea lui, dar își asumă și sarcina de a instrui cadre naționale, de metalurgii indieni, atât în India, cât și în Uniunea Sovietică. După cum a subliniat K. Reddi, ministrul pentru problemele producției al Indiei, condițiile oferite de Uniunea Sovietică pentru construirea combinatului vor permite Indiei să-și însușească o prețioasă experiență tehnică și să-și reducă, pe viitor, la minimum dependența de ajutor străin, și, în general, să se lipsescă de el.

Este de asemenea important de subliniat că acordul prevede folosirea maximă a industriei indiene, în construirea combinatului, folosirea materiilor prime locale, a specialiștilor indieni și a brațelor de muncă din India, ceea ce va determina un număr suplimentar de comenzi pentru întreprinderile indiene, contribuind la o creștere a folosirii brațelor de muncă. Organizațiile sovietice nu pretind participarea la capital, la veniturii sau la administrarea combinatului. Pentru construirea combinatului, Guvernul Sovietic acordă Guvernului Indiei un credit extrem de avantajos pe termen lung și va fi amovizabil în valuta națională indiană, în rufii. Uniunea Sovietică acordă Indiei ajutor tehnic științific trimițând în această țară specialiști cu calificare superioară în diferitele domenii științifice și tehnice. Pe de altă parte, în Uniunea Sovietică vin specialiști indieni.

Trebule subliniat că Uniunea Sovietică acordă Indiei ajutor tehnic nu numai potrivit acordurilor interguvernamentale, ci și în cadrul contractelor încheiate între organizațiile sovietice pentru comerțul exterior și firmele indiene. Astfel, conform unui contract încheiat cu o firmă care face parte din cunoscutul concern „Birla”, organizațiile sovietice au livrat întregul utilaj tehnic și uzină de unelte și acordă ajutor tehnic în instalarea și punerea în exploatare a acestui utilaj.

Uniunea Sovietică acordă un real ajutor Afganistanului, pentru dezvoltarea economiei acestei țări. Cu ajutorul Uniunii Sovietice, în Afganistan a fost con-

struită o uzină de egrenare a bumbacului, precum și aproximativ 1.500 kilometri de linii telegrafice și telefonice, și un număr de rezervoare pentru produse petrolifere.

În 1954, au fost încheiate acorduri economice cu privire la construirea în Afganistan a unui mare combinat de panificație (șloz, moară și fabrică de pâine), precum și cu privire la livrarea de mașini pentru construcții rutiere, de automobile, de utilitate pentru laboratoare și de bitum necesar lucrărilor de amenajare a capitalei afgane, Kabul. Livrarea utilajului și a mașinilor, precum și ajutorul tehnic acordat pe baza acestor acorduri sînt înfruptate de Uniunea Sovietică pe credit ce urmează să fie acoperit de partea afgană nu în valută, ci prin livrarea de mărfuri pe care Afganistanul le exportă în mod obișnuit.

Pe șantierul combinatului de panificație și la asfaltarea străzilor din Kabul lucrările înaintază. Recent, presa afgană a anunțat punerea în funcțiune, cu ajutorul specialiștilor sovietici, a uzinei de asfalt și beton.

Uniunea Sovietică sustine să se acorde ajutor tehnic pe linia Organizației Națiunilor Unite, țărilor slab dezvoltate din punct de vedere economic. Ea apără consecvent interesele acestor țări, pornind de la principiul că acordarea de ajutor tehnic nu trebuie să fie condiționată de privilegii de ordin politic, economic sau militar în favoarea țărilor care acordă ajutorul.

U.R.S.S., R.S.S. Ucraineană și R.S.S. Belarusă participă nemijlocit la fondul O.N.U. pentru ajutor tehnic. În 1953 și 1954, guvernul Uniunii Sovietice a depus la acest fond, în total, 8.000.000 de ruble, iar guvernele R.S.S. Ucraineană și R.S.S. Belarusă, au depus, respectiv, 500.000 și 200.000 de ruble. Aceste fonduri sînt destinate acordării de ajutor tehnic țărilor slab dezvoltate din punct de vedere economic, prin livrarea de utilaj sovietic, prin trimiteră de experți sovietici și prin primirea pentru studii în Uniunea Sovietică a persoanelor trimise din țările slab dezvoltate din punct de vedere economic. Acest ajutor se referă la domenii extrem de importante pentru aceste țări ca, de pildă, la extracția și prelucrarea materiilor prime minerale, la dezvoltarea metalurgiei, a industriei structurale de mașini, în special construcția de mașini agricole, la dezvoltarea industriei textile și alimentare, la întreprinderea de prelucrare cauciucului, la construcția de hidrocentrale și termocentrale, la lupta împotriva inundațiilor, și la folosirea resurselor de apă pentru irigații, precum și la calificarea și la ridicarea calificării cadrelor naționale pentru industrie și alte ramuri ale economiei.

Acest program concret în ceea ce privește acordarea de ajutor tehnic sovietic țărilor slab dezvoltate a stimulat în aceste țări un mare interes. O serie de țări și-au exprimat dorința de a primi ajutor tehnic din partea Uniunii Sovietice pe linia programului O.N.U. Uniunea Sovietică a consimțit să acorde ajutor tehnic în urma cererilor făcute de India, Indonezia, Bir-

mania, Pakistan, Ceylon, Transjordania. Cu toate acestea, conducerea administrației pentru acordarea ajutorului tehnic al O.N.U. și a unor organizații specializate ale O.N.U., împiedică desăvârșirea normală a lucrărilor de acordare de ajutor tehnic țărilor slab dezvoltate.

Este cazul să amintim, în această privință, critica vehementă la care a fost supusă Administrația pentru ajutorul tehnic al O.N.U. din partea reprezentanților unor țări din Asia și Extremul Orient la ultima sesiune a Comisiei Economice O.N.U. pentru țările Asiei și Extremului Orient, care a avut loc la Tokio în aprilie a.c. Conducerea acestei organizații a fost învinuită, pe bună dreptate, de tăgădare a lucrărilor de ajutorare tehnică.

După cum s-a mai anunțat în presă, reprezentantul permanent al U.R.S.S. la O.N.U. a adresat, recent, secretarului general al O.N.U., D. Hammarskjöld o scrisoare în care a atras atenția asupra tergiversării folosirii denumirilor U.R.S.S., R.S.S. Ucraineană și R.S.S. Belarusă la fondul de ajutor tehnic. Dacă fiind menșate nevoile de ajutor tehnic a țărilor slab dezvoltate, se subliniază în scrisoare, nu poate fi cu nimic justificată o tergiversare atât de anormală în folosirea acestor denumiri pentru fondul de ajutor tehnic.

În perioada de după război, cercurile cirmuitoare din S.U.A. și dintr-o seamă de alte țări occidentale au formulat o serie de mult trimbitate programe și planuri cu privire la acordarea de ajutor tehnic țărilor slab dezvoltate din punct de vedere economic. Înșă, după cum a arătat experiența, toate programele și planurile de felul faimosului „punct 4 din programul Truman”, cărora li s-a făcut o mare reclamă, nu sînt menite decât să camufleze vechile planuri imperialiste referitoare la țările slab dezvoltate din punct de vedere economic.

Sub steagul „ajutorului tehnic”, S.U.A. și alte puteri occidentale încearcă în primul rînd să pregătească terenul sau, folosind vocabularul american, „climatul favorabil” pentru pătrunderea capitalului străin în economia țărilor slab dezvoltate. „Ajutorul tehnic” este folosit în scopuri militare, construindu-se pe teritoriile țărilor slab dezvoltate din punct de vedere economic, aerodromuri, șosele strategice etc. Adesea, acordarea „ajutorului” este condiționată de cereri de ordin politic sau economic, de amestecul în treburile interne ale țărilor care primesc acest „ajutor”.

Uniunea Sovietică condamnă cu hotărîre și demască fără încetare asemenea „ajutoari”. Ajutorul tehnic mereu crescînd acordat de Uniunea Sovietică și de celelalte state din lagărul democratic țărilor și regiunilor slab dezvoltate din punct de vedere economic se întemeiază pe principiile colaborării economice cu egalitate de drepturi, pe adevărata respectare a independenței, suveranității și intereselor acestor țări, pe năzuința sinceră de a le ajuta să-și lichideze economia națională, să ridice bunăstarea poporului și să-și întărească libertatea și independența.

(Extrase din articolul apărut în „Izvestia”).

Generalul Gruenther în plină criză

Popoarele din toate țările se bucură că în ultimul timp au apărut noi semne de slăbire a încordării internaționale. Opinia publică mondială salută acțiunile pașnice ale Uniunii Sovietice, care au drept scop să pună capăt „războiului rece” și să contribuie la crearea unei atmosfere de încredere în relațiile dintre state. Recenta propunere sovietică privind problemele reducerii armamentelor, interzicerii armelor atomice și înlăturării primejdiei unui război, precum și încheierea Tratatului de Stat cu Austria, tratativele sovieto-ugroave, propunerea Guvernului Sovietic cu privire la normalizarea relațiilor cu Republica Federală Germană — toate acestea înădărează speranțele acestora care tind spre consolidarea păcii.

Năzuința popoarelor spre pace a devenit atât de puternică, încît e imposibil să nu se fi vădit seama de ea. Acest lucru sîntele pe unii politicieni din apus, care pînă nu de mult se arătau foarte belicoși, să devină mult mai moderați. Aceste personalități declară tot mai des că și ele tind spre slăbirea încordării internaționale.

Totuși, asupra anumitor conducători militari din occident aceste evenimente n-au avut influență. Dimpotrivă, se observă că unii generali, în primul rînd americani, se ocupă în ultimul timp foarte zelos cu propaganda de război, cu justificarea curselor înarmărilor și cu răspîndirea psihozelor războinice. Uniunea Sovietică face noi propuneri cu privire la dezarmare — generalii se injurie. Apar comunicate cu privire la apropiatele tratative ale șefilor de guvern ale celor patru mari puteri — generalii strigă „ajutor”. Popoarele dau tot mai mult să se înțeleagă că ele nu vor admite un nou război — generalii sînt apucați de adevărate crize.

Ultimele evenimente internaționale au energizat pe comandantul suprem al forțelor armate ale Blocului Atlanticului de Nord (N.A.T.O.), generalul Gruenther. Rare sînt zile în care acest general nu fiine o cuvîntare sau nu face o declarație, cu scopul de a dovedi că nu e de așteptat o slăbire a încordării internaționale, că nădejdea într-o destindere este dăunătoare și că pregătirea de război trebuie continuată și intensificată.

Lunaș dușmintă la conferința primarilor din America, care s-a ținut la New York, Gruenther a numit „nebunie” numai gîndul renunșării la arma atomică. Tot el a declarat la Heidelberg că ar fi o „tragedie” dacă aliații din N.A.T.O., „s-ar poticni din milă”, în cursa pregătirilor lor de război. Acum cîteva zile, Gruenther a repetat această declarație în reprezentanții ajaçerile externe a Camerei Reprezentanților a Congresului american: „Nu trebuie să ne preocupăm de război... — delira, cuprins de psihoză războinică, comandantul suprem al N.A.T.O. Trebuie să urmăm și pe viitor orientarea stabilită” — adică orientarea spre război.

Despre o nouă cuvîntare instigatoare a generalului Gruenther relatează un ziar norvegian. Gruenther a primit la statul major al N.A.T.O. — scrie acest ziar — cîteva reprezentanți ai presei daneze și norvegiene. El s-a lăudat în fața acestora că occidentalul este bine „pregătit de luptă” și a subliniat că, în caz de război, N.A.T.O. „va folosi arma atomică”.

În sfîrșit, la un dejun de la Clubul național american al presei, Gruenther s-a declarat din nou foarte feroce armat atomică, cerînd ca țările din occident să nu admită să fie abătute de la promovarea actualei politici și năpustindu-se asupra popoarelor care sprijină politica externă de pace a Uniunii Sovietice și cred într-o „eră a păcii”.

Caracterul aventurist al planurilor agresive ale cîlii militariste americane este evident pentru fiecare om lucid. Isteria lui Gruenther n-ar interesa pe nimeni, dacă propaganda pentru un nou război, cu care se ocupă el, n-ar urmări un anumit scop — să pună piedici în calea micșorării continue a încordării internaționale și a îmbunătățirii relațiilor dintre state.

Situația „supranațională” a generalului american nu scapă de loc de răspundere pe aceia care l-au numit comandant al armatei „atlantice”. Toți înțeleg că se are Gruenther pe limbă, au alții în gînd...

Oricît s-ar strădui, înșă, Gruenther, el nu vor izbui să contamineze cu psihoză războinică cercurile largi ale opiniei publice. Timpurii grele au venit pentru propagatorii războiului: cu cît strigă el mai tare, cu atît sînt crezîndu-mă puțin. Acești oameni nu vor reuși să zdrobinez voința de pace a popoarelor.

Iar ignorarea în zilele noastre a acestei voințe este un lucru imposibil — și primejdios.

M. MIHAILOV

In scopuri... „pașnice”

Pentru a adormi opinia publică și a populariza ideea războiului atomic, atomiștii americani au dat unor tipuri de bombe atomice denumiri „pașnice”: „Micuța” și „Bunicuțul”.

(Ziarele)

Desen de M. Abramov

NOTE

Arma lor „ideologică”

Un asemenea stat, se pare, că n-a avut încă nici o armată din lume. Este vorba de un „statul al comportării militarilor americani, luaiți prizonieri”. Pentru elaborarea acestor instrucțiuni, numite de ministrul american al Apărării, Charles Wilson, „cea mai bună armă spirituală” a armatei S.U.A., a fost ales un comitet special.

Ideea creării unui asemenea stat s-a născut după războiul din Coreea. Soldații americani, cînd prizonieri în Coreea, se gîndeau stăruitor cu și la ce le folosește acest război. Vălu test de propagandă oficială a căzut pe pe ochii lor. Mulți soldați și-au spus gîndurile pe față, ținînd cuvîntări demascatoare. Problema cum să se încheie pe viitor gurile yankeilor căzuți prizonieri preocupă, de îndelungă vreme, pe mulți funcționari și propagandiști americani. Cunoscutul redactor pentru chestiuni militare al ziarului „New York Times”, Baldwin, scrie că „prizonierul, înainte de a cădea prizonier, trebuie pregătit și instruit cum să răspundă la întrebări și cum să se comporte față de aceia care l-au luat prizonier”.

Și iată că ministrul Apărării al S.U.A. a trecut la înfăptuirea ideii lui Baldwin. Poartă-vi relațiilor agenției United Press, un comitet format din zece „înțelepți”, numiți de Wilson, s-a ocupat de acest lucru, lucrările acestui comitet urmînd să dureze cîte-

Oameni și cai

Revista americană „Time” a publicat o mică notă despre activitatea așa numitei Societăți britanice a eugenistiilor. Din această societate fac parte lordzi, savanți, profesori și alți englezi care se consacră unei probleme foarte delicate. Este vorba despre contribuția lor ca cei mai buni membri ai societății engleze să aibă cît mai puțin copii, iar cei mai răi — cît mai puțini.

O imagine vie despre metodele de lucru practicate de acești „eugenisti” englezi o dă cuvîntarea președintelui societății, Sir Charles Golton Darwin, venerabil urmaș al marelui savant englez.

„A sosit timpul să aducem o contribuție mai serioasă la îmbunătățirea neamului englez. Trebuie să sporim numărul englezilor de calitate!...” — spune el. Problema cea mai serioasă este — după părerea lui — selecționarea familiilor care trebuie stimulate să perpetueze neamul. Un mare folos îl poate aduce experiența îmbunătățirii rasei de... cai. De fapt — cuvîntăze foarte serios Sir Charles — rasa de cai de curse s-a îmbunătățit considerabil în ultimul timp... Am vrea să facem același lucru și cu neamul omenesc”. Dintr-o necruțare, înșă, experiențele cu oamenii sînt mai complicate decît cu caii, se valetă el, deoarece este greu de apreciat

„care oamenii au ieșit învingători în cursa vieții”.

„Ideea” lui Sir Charles Imprăstie de la distanță un iz de rasism și dezvoltă urea lui — ca și a celor ce se află în spatele lui — împotriva celor care, dăruindu-se muncii și nu trîndicelii operației a tălării de cupoane, nu fac parte, firește, din tagma celor „aleși” pentru regenerarea neamului omenesc...

Desen de Kukriniki

De modestie-l mister Stassen plin, Și-cuvios, de-l gata să subcome! Emblemă are-o creșcă de măsline. Dar stă, ca clozga, pe-ale sale bombe.

S. MARŞAK

„care oamenii au ieșit învingători în cursa vieții”.

Cum sînt urzite comploturile

Se știe că complotiștii americani pot să renunțe la orice dacă au de descoperit „un complot comunist”. S-a ajuns pînă acolo încît adepții senatorului McCarthy au descoperit chiar în Departamentul de stat „întrigi ale roșilor” și „ale celor de stînga”.

Recent, s-a cerut descoperirea „unui complot comunist” în Egipt. Într-un raport al unui americanilor. Unde să-l găsești? Vechile piramide păstrează o tăcere im-

Diplomație subtilă

Conferința de presă de la Ministerul Afacerilor externe al Danemarcei se apropie de sfîrșit. Reprezentantul Ministerului, înconjurat de corespondenți de presă, și-a încheiat cuvîntarea:

- După cum vedeți, domnilor, prietenii noștri americani, construind baze militare pe teritoriul Danemarcei, ne asigură securitatea împotriva unei eventuale agresiuni din răsărit. Mai sînt întrebări?
- Sînt — răspunde pe neașteptate un corespondent. Este adevărat că între S.U.A. și Danamarca s-a încheiat un acord privind construirea în Groenlanda, a unei noi rețele de căi ferate, depozite, garaje și hangare sub ghizaj?
- Hm... este adevărat.
- Este adevărat că un grup de 240 tehnicieni cu și venit în Groenlanda pentru „aerogirea barocilor americane”?
- Dacă citiți ziarele americane, nu mai căutați să dați impresia că nu sînteți bine informați.
- De ce atunci danezii trebuie să afle des.

Amabilități americano-franceze în Vietnamul de sud

După încetarea focului în Vietnam, aliații care au luptat împotriva armatelor lui Ho Și Min au căpătat în sfîrșit, posibilitatea să-și reglementeze în liniște divergențele interne. De aceea în Saigon, actuala capitală a Vietnamului de sud, se aud împuscături, iar cetățenilor care ies pe stradă li se recomandă să fie cu ochii în patru. Dar, după cum s-a mai spus, este numai o discuție prietenească între „frații de arme”, care nu de mult luptau, fără succes, într-un front unic „pentru fericirea Vietnamului”.

Acești „frați de arme” se clasifică astfel în ordinea „importanței lor”: americanii, francezii, șeful statului, Bao Dai (care „se odihnește” acum în Franța), primul ministru Ngo Dinh Diem (care este în prezent de partea americanilor), secta „Ho-Hao” și secta „Kao-Dai”; mai urmează diferite alte comunități venerabile care au, de asemenea, nevoie de bani.

Secta „Kao-Dai” a trecut, de curînd, cu toată armata sa, de partea americanilor, pentru că ei plătesc mai bine decît francezii. Nu este exclus, totuși, ca această sectă să treacă din nou de partea francezilor, dacă a chestia s-ar hotărî să nu mai țină punga atît de strînsă. În general, în tot Vietnamul nu

sus este greu de găsit un om care să poată spune preciz de partea cu este fiecare sectă. Totuși, oricît de ciudat ar fi, americanii și francezii din Vietnamul de sud nu trag, deocamdată, unii împotriva altora. Ar trebui numai să ne gîndim ce impresie deprimantă ar produce acest lucru la Paris și Washington, pentru că și unii și alții, fac parte din N.A.T.O. și S.E.A.T.O., și unii și alții au jurat să se ajute reciproc. Nu e de mirare că ei au acordat „aliaților” vietnameze dreptul de a lupla unii împotriva altora...

Totuși, acești „aliați” n-au clarificat încă cine are acum mai multă greutate în Vietnamul de sud: americanii sau francezii? Ei trebuie să lămurească această chestiune cît mai repede cu putință, deoarece în 1956 urmează să se țină alegeri în întreg teritoriul Vietnamului.

În legătură cu ținerea acestor alegeri, Ho Și Min a fost întrebă, recent, cînd crede că va începe campania electorală pentru uniunea Vietnamului. Zimbini, președintele Republicii Democratice Vietnam a răspuns: „Această campanie este în plină desfășurare. Americanii și francezii sînt atît de amabili, că o duc pentru noi”.

Încercări de a atrage Israelul într-un bloc militar

Se știe că, în ultimul timp, situația din Orientul Apropiat și mijlociu s-a agravat considerabil. Această agravare a fost provocată de uneltele cercurilor agresive imperialiste, care au înghițit pactul turco-pakistanez și uniunea turco-irakiană, la care a aderat și Anglia. Aceste cercuri exercită, totodată, o puternică presiune asupra altor țări din Orientul Apropiat și mijlociu, cerîndu-le să intre în grupări militare. În Orientul Apropiat și mijlociu, ca și în alte regiuni ale lumii, politica de creare a unor blocuri militare, dusă de puterile occidentale, intensifică încordarea în relațiile dintre state, zădărnici încercările dintre popoare și, în ultimă instanță, avînd ca primă cauză de război. Ponoarele din Orientul Apropiat și mijlociu, care luptă împotriva transformării țărilor lor în instrumente ale politicii imperialiste, își dau tot mai mult seama de acest lucru.

În condițiile create, oamenii care iubesc pacea, salută fiecare acțiune îndreptată spre slăbirea încordării în Orientul Apropiat și mijlociu. De sprijinul opiniei publice se bucură statele din această regiune care, ca Siria de pildă, refuză să participe la uniuni militare-politice agresive. În același timp, opinia publică întîmpină cu îndreptățită neliniște orice acțiuni care fac loc adepților înrăutățirii continue a atmosferei în Orientul Apropiat și mijlociu. Dintre aceste acțiuni fac parte și unele măsuri luate în ultima vreme de guvernul statului Israel.

Faptele arată că cercurile cirmuitoare din Israel manifestă tendința de a-și lega țara de politica înghițării de blocuri militare. O serie de informații provenite din surse americane, israelitane și dezvoltate intenția guvernului din Israel de a adera la blocuri militare, alături de puterile occidentale. Astfel, la sfîrșitul lunii mai, agenția americană United Press relatează că la Washington se examinează cererea Israelului de a încheia un tratat militar cu S.U.A. În legătură cu aceasta, atrage îndosebit atenția, cuvîntarea rostită la 1 iunie de primul ministru al Israelului, Mose Sharet, în parlamentul israelit.

Referindu-se la informațiile anulate în presă cu privire la tratativele duse de Israel, tratative care se pot încheia printr-un tratat militar cu puterile occidentale, Sharet a confirmat justiciile acestor informații. El a declarat că guvernul israelit se pronunță în favoarea încheierii unui tratat „de securitate și apărare mutuală” cu „o mare putere”. Sharet n-a înfrînat să vorbească despre așa „mare putere” pe care o are în vedere, arătînd că se și duc tratative în această direcție cu Statele Unite ale Americii. Totodată, Sharet a încercat să ascundă adevărata caracter al presupusului pact americano-israelit și să-l prezinte drept o măsură „defensivă”.

Asemenea declarații n-au, totuși, nimic comun cu realitatea. Ele sînt necesare pentru a justifica în fața opiniei publice politica primordiosă pe care ține s-o ducă guvernul israelit. Astfel de declarații sînt necesare cercurilor cirmuitoare din Israel pentru a încerca să dezorienteze opinia publică din Israel în ajunul aprobării a ceea ce parlamentul, din iulie, prezintă politica includerii țării în blocuri militare drept o politică menită să

consolideze situația Israelului, să-l asigure „stabilitatea”. În același timp, se fac încercări de a paraliza activitatea partidelor de opoziție care arată că situația politică externă a Israelului trebuie consolidată prin încheierea de alianțe militare, ce duc la transformarea Israelului într-o bază militară a S.U.A. și la continua înfrățire a relațiilor cu țările arabe, ci printr-o consecvență politică de neparticipare la aceste alianțe.

Totodată, frazeologia despre caracterul „defensiv” al eventualului pact israelo-american urmărește și alt scop. Cu ajutorul ei, cercurile cirmuitoare vor să liniștească opinia publică, al căror reprezentanți își spun tot mai des părerea că încheierea unui pact militar cu S.U.A. va aduce prejudicii relațiilor dintre Uniunea Sovietică și Israel.

Se știe că în 1953, cînd s-au restabilit relațiile diplomatice dintre U.R.S.S. și Israel, guvernul israelit și-a asumat obligația ca Israelul „să nu participe la nici un fel de alianță sau acord care urmează scopuri agresive împotriva Uniunii Sovietice”. Guvernul Sovietic a luat atunci nota de această declarație a guvernului statului Israel. Este înțeles că actualele acțiuni ale cercurilor cirmuitoare din Israel pentru încheierea unui pact militar cu puterile occidentale nu pot fi compatibile cu obligația sus amintită.

Nu pot exista două păreri în ce privește adevăratul caracter al blocurilor militare-politice de soiul pactelor militare turco-irakian și turco-pakistanez. Aceste grupări militare, create cu participarea puterilor occidentale, urmăresc scopuri agresive, cu toată aparenta lor coloratură defensivă. Fără îndoială că același lucru se poate spune și despre planurile de creare a unei noi grupări militare-politice cu participarea Israelului.

În ciuda încercărilor lui Sharet de a da impresia că pactul militar proiectat urmărește scopuri de apărare, o serie de deputați din parlamentul israelit au apreciat actuala politică externă a guvernului ca o politică ce duc Israelul spre „capcana Blocului Atlantic”.

Planurile de creare a unei noi grupări militare în Orientul Apropiat și mijlociu urmăresc intensificarea încordării internaționale și n-au nimic comun cu opera de sprijinire a păcii și securității între popoare. Înfrățirea acestor planuri ar însemna agravarea continuă a situației din această parte a lumii, creșterea continuă a suspiciunii și nelăcrederii în relațiile dintre Israel și statele arabe, fapt care face focul forțelor agresive.

În ce privește atitudinea opiniei publice sovietice față de aceste planuri, ea nu poate trece cu vederea faptul că încercările de a atrage Israelul într-un bloc militar cu S.U.A. contravin obligației asumate de guvernul din Israel de a nu intra în alianțe și acorduri îndreptate împotriva Uniunii Sovietice. Opinia publică sovietică consideră că nu înghițirea de noi blocuri militare, ci refuzul de a participa la asemenea alianțe poate constitui o importantă premiză pentru asigurarea securității țărilor din Orientul Apropiat și mijlociu și garanția cea mai bună împotriva atragerii acestor țări în primejdioase aventuri războinice.

(Din „Izvestia”).